

1927

ELOKUU - JOULUKUU

**NKP(b):n KESKUSKOMITEAN
ja
KESKUSKONTROLLIKOMITEAN
YHDISTETTY TÄYSISTUNTO¹**

heinäkuun 29 — elokuun 9 pnä 1927

*J. Stalin. Oppositioista.
Kirjoituksia ja puheita vuosilta
1921—1927, M.—L., 1928*

KANSAINVÄLINEN TILANNE JA NEUVOSTOLIITON PUOLUSTUS

Puhe elokuun 1 pnä

I

OPPOSITION HYÖKKÄILYT KOMINTERNIN JAOSTOJA VASTAAN

Toverit! Haluaisin ennen kaikkea pysähtyä kysymykseen Kamenevin, Zinovjevin ja Trotskin hyökkäilyistä Kominternin jaostoja vastaan, Kominternin Puolan jaostoa, Itävallan jaostoa, Englannin jaostoa ja Kiinan jaostoa vastaan. Haluaisin kosketella tätä kysymystä sen vuoksi, kun he, oppositiolaiset, ovat sotkeneet veden sameaksi, heittäneet poroa silmille veljespuolueiden suhteen, mutta me tarvitsemme tässä selvyyttä emmekä oppositiomaista suunsoittoa.

Kysymys Puolan puolueesta. Zinovjev julisti täällä rohkeasti, että jos siellä, Puolan puolueessa, on oikeistopoikkeama Warskin ominaisuudessa, niin siihen on syyssä Kommunistinen Internationale, Kominternin nykyinen johto. Hän sanoi, että kun Warski kannatti yhteen aikaan — hän todellakin kannatti — Pilsudskin sotajoukkojen tukemista, niin siihen on Komintern syyssä.

Se on aivan väärin. Haluaisin vedota tosiasioihin, teille tunnettuihin kohtiin viime vuoden heinäkuussa pidetyn Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean täysistunnon pikakirjoituspöytäkirjoista, vedota sel-

laisen miehen kuin tov. Dzierzhynskin lausuntoon ja esittää sen todisteena. Hän sanoi silloin, että jos Puolan puolueessa on ollut oikeistopoikkeama, niin sitä ei ole viljellyt kukaan muu kuin juuri Zinovjev.

Se oli niin sanotun Pilsudskin kapinan² päivinä, jolloin me, Kominternin Toimeenpanevan Komitean Puolan valiokunnan ja puolueemme Keskuskomitean jäsenet, joihin kuuluivat Dzierzhynski, Unschlicht, minä, Zinovjev ynnä muita, laadimme päätöksiä Puolan kommunistista puoluetta varten. Zinovjev, Kominternin puheenjohtajana, esitti silloin oman päätösehdotelmansa, jossa hän muun muassa esitti, että nykyhetkellä Puolassa, jolloin kiihtyy taistelu Pilsudskin kannalla olevien voimien ja Witosin johtaman Puolan hallituksen kannalla olevien voimien välillä, että tässä vaiheessa ei kommunistisen puolueen taholta voida harjoittaa puolueettomuuspolitiikkaa ja ettei pidä toistaiseksi hyökkäillä kärkevästi Pilsudskia vastaan.

Me, muutamat henkilöt, siinä joukossa myös Dzierzhynski, olimme silloin sitä vastaan ja sanoimme, että se on väärä ohje, että se vain vie sekaisin Puolan kommunistisen puolueen. On sanottava, ettei voida harjoittaa enempää puolueettomuuspolitiikkaa kuin Pilsudskin kannattamisenkaan politiikkaa. Muutamien vastaväitteiden jälkeen tämä toimintaohje hyväksyttiin meidän tekemin muutoksin.

Tällä haluan sanoa, ettei tarvita suurtakaan rohkeutta esiintymiseen Warskia vastaan, joka teki silloin virheen ja joka sai siitä ansaitsemansa löylytyksen, mutta kun vieritetään omat synnit toisen kontolle, kun sälytetään oma syy oikeistopoikkeaman

viljelemisestä Puolan puolueessa, Zinovjevin oma syy, Kominternin niskaan, Kominternin nykyisten johtajien niskaan — niin se on rikos Kominternia vastaan.

Te sanotte, että se on pikku asia ja että turhaan minä pengon sitä. Ei, toverit, se ei ole pikku asia. Taistelu oikeistopoikkeamaa vastaan Puolan puolueessa jatkuu ja tulee vielä jatkumaan. Zinovjevillä on, — kuinka sen nyt lievemmin sanoisin, — rohkeutta mennä väittämään, että Kominternin nykyinen johto tukee oikeistopoikkeamaa. Mutta tosiasiat puhuvat päinvas- taista. Ne puhuvat siitä, että Zinovjev parjaa Komin- ternia vierittämällä omat syntinsä toisten kontolle. Hän, Zinovjev, on tottunut sellaiseen, hänelle se ei ole mitään uutta. Mutta meidän velvollisuutemme on silti joka kerta paljastaa tämä hänen parhaava menet- telynsä.

Itävallan suhteen. Zinovjev väitti täällä, että Itävallan kommunistinen puolue on heikko, että se ei kyennyt ottamaan käsiinsä johtoa Wienissä äskettäin tapahtuneessa kapinaliikkeessä³. Se pitää ja ei pidä paikkaansa. Että Itävallan kommunistinen puolue on heikko, se on totta. Mutta kun kielletään sen toimi- neen oikein, niin se on jo sen parhaamista. Niin, se on vielä heikko, mutta se on heikko muun muassa siksi, ettei kapitalismi ole vielä joutunut siihen syvään vallankumoukselliseen kriisiin, mikä vallankumouk- sellistaa joukkoja, mikä desorganisoi sosialidemo- kratian ja kohottaa nopeasti kommunismin mahdol- lisuuksia, se on heikko sen vuoksi, että se on nuori, sen vuoksi, että Itävallassa on jo kauan sitten päässyt vallalle sosialidemokraattinen „vasemmisto“⁴, joka osaa vasemmistofraasien taakse verhoutumalla

toteuttaa oikeistolaista opportunistista linjaa, sen vuoksi, ettei sosialidemokratiaa voida lyödä hajalle yhdellä iskulla. Mutta mihin Zinovjev oikeastaan pyrki? Hän viittaili, mutta ei rohjennut suoraan sanoa, että kun Itävallan kommunistinen puolue on heikko, niin se on Kominternin syytä. Sitä hän nähtävästi halusi sanoa. Mutta sehän on hyökkäilyä kelvottomilla keinoilla. Se on parjausta. Päinvastoin, juuri sen jälkeen, kun Zinovjev ei enää ollut Kominternin puheenjohtajana, Itävallan kommunistinen puolue vapautui tönimisestä, sopimattomasta sekaantumisesta sen sisäiseen elämään ja sai siten mahdollisuuden kulkea eteenpäin ja kehittyä. Eikö se tosiasia, että se pystyi ottamaan mitä aktiivisimmin osaa Wienin tapahtumiin saaden työläisjoukkojen myötätunnon osakseen,—eikö se puhu siitä, että Itävallan kommunistinen puolue kasvaa ja muodostuu joukko- puolueeksi? Kuinka voidaan kieltää nämä ilmeiset tosiasiat?

Hyökkäys Englannin kommunistista puoluetta vastaan. Zinovjev vakuutteli, että Englannin kommunistinen puolue ei voittanut mitään yleislakosta eikä kivihuilakosta⁵, että se selviytyi taistelusta muka vieläpä heikentyneenä. Se on väärin. Se on väärin sen vuoksi, että Englannin kommunistisen puolueen ominaispaino kasvaa päivä päivältä. Vain sokeat voivat kieltää sen. Se näkyy vaikkapa siitäkin, että kun ennen Englannin porvaristo ei kiinnittänyt siihen vakavaa huomiota, niin nyt sitä vastoin se vainoaa raivokkaasti Englannin kommunistista puoluetta, eikä vain se, vaan myöskin Pääneuvosto⁶ ja myöskin Englannin labour-puolue järjestävät vimmat-

tua ajojahtia „omia“ kommunisteja vastaan. Minkä tähden tähän saakka on enemmän tai vähemmän siedetty Englannin kommunisteja? Sen tähden, että he olivat heikkoja, että heidän vaikutuksensa joukkoihin oli heikkoa. Minkä tähden heitä on lakattu sietämästä, miksi heitä vastaan on alettu hyökkäillä vimmatusti? Sen tähden, että kommunistista puoluetta pelätään voimana, sen tähden, että Englannin labour-puolueen ja Pääneuvoston johtomiehet pelkäävät sen olevan haudankaivajansa. Zinovjev unohtaa sen.

En kiellä sitä, että yleensä Kominternin länsimaiset jaostot ovat yhä vielä enemmän tai vähemmän heikkoja. Sitä ei voida kieltää. Mutta mikä on syynä siihen? Tärkeimpiä näistä syistä ovat:

ensinnäkin se, ettei ole olemassa sitä syvää vallankumouksellista kriisiä, joka vallankumouksellistaa joukot, nostaa ne jalkeille ja kääntää ne jyrkästi kommunismin puoleen;

toiseksi, se seikka, että vallitsevana voimana työläisten keskuudessa kaikissa Länsi-Euroopan maissa ovat toistaiseksi sosialidemokraattiset puolueet, iältään vanhemmat kuin kommunistiset puolueet, jotka ovat syntyneet vasta äskettäin ja joilta ei voida vaatia, että ne yhdellä iskulla löisivät hajalle sosialidemokraattiset puolueet.

Ja eikö ole tosiasia, että näistä seikoista huolimatta kommunistiset puolueet Lännessä kasvavat, että niiden saavuttama suosio työläisjoukoissa kasvaa, että eräät niistä ovat jo muodostuneet ja toiset ovat muodostumassa todelliseksi proletariaatin joukkopuolueiksi?

Mutta on olemassa vielä eräs syy, joka häiritsee kommunististen puolueiden nopeaa kasvua Lännessä. Se on opposition harjoittama hajoitustyö, sen saman opposition, joka istuu täällä, tässä salissa. Mitä tarvitaan, jotta kommunistiset puolueet kasvaisivat nopeaa vauhtia? Rautaista yhtenäisyyttä Kominternissa ja sitä, ettei sen jaostoissa olisi hajaannusta. Mutta mitä tekee oppositio? Se on muodostanut Saksassa toisen puolueen, Maslovin ja Ruth Fischerin puolueen. Se yrittää muodostaa samanlaisia hajoitusryhmiä muissakin Euroopan maissa. Se, tämä meidän oppositiomme, on muodostanut Saksassa toisen puolueen keskuskomiteoineen, pää-äänenkannattajineen, parlamenttiryhmineen, se on pannut Kominternissa toimeen jakaantumisen, tietäen hyvin, että jakaantuminen ei voi olla tässä tapauksessa jarruttamatta kommunististen puolueiden kasvua, — ja nyt se itse kirkuu, Kominterniin viitaten, että Lännen kommunistiset puolueet kasvavat hitaasti! Tämä on tosiaan jo yli rajojen menevää julkeutta...

Kiinan kommunistisen puolueen suhteen. Oppositiolaiset kirkuvat, että sillä, Kiinan kommunistisella puolueella, oikeastaan sen johdolla, on sosialidemokraattisia, menshevistisiä virheitä. Se pitää paikkansa. He moittivat siitä Kominternin johtoa. Mutta se on jo kokonaan väärin. Päinvastoin, Komintern on järjestelmällisesti oikaissut Kiinan kommunistisen puolueen johdon virheitä. Vain sokeat voivat kieltää sen. Te tiedätte sen lehdistöstä, „Pravdasta“, „Kommunistisesta Internationalesta“⁷, te tiedätte sen Kominternin päätöksistä. Oppositio ei ole maininnut milloinkaan ainoatakaan ohjetta, ei yhtään sellaista Komin-

ternin päätöslauselmaa, mikä voisi synnyttää menshevististä syrjäpoikkeamaa Kiinan kommunistisen puolueen Keskuskomiteassa, eikä se voi sellaista mainita, sillä sellaisia ohjeita ei ole olemassa. On typerää luulla, että jos jossakin kommunistisessa puolueessa tai sen Keskuskomiteassa on ilmennyt menshevistinen poikkeama, niin siihen on ehdottomasti Kominternin syyssä.

Kamenev kysyy, mistä Kiinan kommunistiseen puolueeseen on saattanut ilmaantua menshevistisiä virheitä, ja vastaa, että ne ovat voineet ilmaantua vain Kominternin väärän johdon takia. Mutta minä kysyn: mistä ilmaantuivat Saksan kommunistisen puolueen menshevistiset virheet vuoden 1923 vallankumouksen aikana? Mistä ilmaantui brandlerilaisuus⁸? Kuka kannatti sitä? Eikö ole tosiasia, että Saksan puolueen Keskuskomitean menshevistisiä virheitä kannatti opposition nykyinen johtomies Trotski? Miksei Kamenev sanonut silloin, että brandlerilaisuuden ilmaantuminen on selitettävissä Kominternin väärän johdon seuraukseksi? Kamenev ja Trotski ovat unohtaneet proletariaatin vallankumousliikkeen opetukset. He ovat unohtaneet, että vallankumouksen nousuvaiheessa tulee kommunistisissa puolueissa ehdottomasti ilmenemään oikeisto- ja vasemmistopoikkeamia, joista edellinen ei halua erota entisyydestä ja toinen ei halua ottaa huomioon nykyisyyttä. He ovat unohtaneet, ettei ole vallankumouksia ilman näitä syrjäpoikkeamia.

Entä kuinka meillä olivat asiat Lokakuussa 1917, eikö meidän puolueessamme ollut silloin oikeisto- ja vasemmistopoikkeamaa? Ovatko Kamenev ja Zinovjev

todellakin unohtaneet sen? Muistatteko, toverit, Kame-nevin ja Zinovjevin Lokakuussa tekemien menshevististen virheiden historian? Mistä nuo virheet silloin ilmaantuivat? Kuka siihen oli syyssä? Voitiinko siitä syyttää Leniniä tai leniniläisen puolueen Keskuskomiteaa? Kuinka oppositio on voinut „unohtaa“ nämä ja muut niiden kaltaiset tosiasiat? Kuinka se on saattanut „unohtaa“, että vallankumouksen nousun oloissa puolueen sisällä ilmaantuu aina oikeisto- ja vasemmistopoikkeamat marxilaisuudesta? Ja mikä tällöin on marxilaisten tehtävä, leniniläisten tehtävä? Lyödä sekä vasemmistolaisia että oikeistolaisia uklonisteja.

Minua hämmästyttää Trotskin ylimielisyys, kun hän, nähkääs, ei voi sietää, kuten osoittautuu, pienimpiäkään virheitä kommunistisilla puolueilla Lännessä eikä Idässä. Häntä, nähkääs, hämmästyttää se, että siellä, Kiinassa, missä on nuori, tuskin kahtakaan vuotta toiminut kommunistinen puolue, että siellä on saattanut ilmaantua menshevistisiä virheitä. Entä kuinka monta vuotta Trotski itse harhaili menshevikkien joukossa? Onko hän unohtanut sen? Hänhän harhaili menshevikkien joukossa kokonaista 14 vuotta — vuodesta 1903 vuoteen 1917 saakka. Minkä vuoksi hän suo itselleen 14-vuotisen määräajan lähetäkseen vasta sitten, harhailtuaan kaikenlaisten leniniläisvas-taisten „virtausten“ mukana, bolshevikkeja, mutta nuorille Kiinan kommunisteille hän ei halua antaa edes 4 vuoden määräaikaakaan? Minkä vuoksi hän on noin ylimielinen toisia kohtaan, mutta unohtaa omat harhailunsa? Minkä vuoksi? Missä tässä on, niin sanoaksemme, „oikeudenmukaisuus“?

II

KIINASTA

Siirtykäämme Kiinan kysymykseen.

En ryhdy tekemään laajasti selkoa opposition virheistä Kiinan vallankumouksen luonnetta ja perspektiivejä koskevassa kysymyksessä. En ryhdy sen vuoksi, koska siitä on jo puhuttu riittävän paljon ja riittävän vakuuttavasti, eikä tässä ole syytä ryhtyä toistamaan. En ryhdy puhumaan laajemmin siitäkään, että Kiinan vallankumous nykyisessä vaiheessaan on muka tulliautonomiaan pyrkivä vallankumous (Trotski). Ei kannata myöskään ryhtyä puhumaan laajemmin siitä, ettei Kiinassa muka ole feodaalisia jätteitä ja että jos niitä ehkä onkin olemassa, niin ei niillä ole missään määrin vakavaa merkitystä, joten agraarivallankumous Kiinassa käy niin muodoin kerrassaan käsittämättömäksi (Trotski ja Radek). Näistä ja muista sentapaisista opposition virheistä Kiinan kysymyksessä te olette varmaan jo lukeneet puolueemme lehdistöstä.

Siirtykäämme kysymykseen leninismin perustavista lähtökohdista siirtomaiden ja riippuvaisten maiden vallankumouksen kysymyksiä ratkaistaessa.

Mikä on Kominternin ja yleensä kommunististen puolueiden lähtökohtana suhteessa vallankumousliikkeen kysymyksiin siirtomaissa ja riippuvaisissa maissa?

Tämä lähtökohta on se, että tehdään tarkka ero imperialistisissa maissa, toisia kansoja sortavissa maissa tapahtuvan vallankumouksen ja siirtomaissa ja riippuvaisissa maissa, muiden valtioiden imperia-

listista sortoa kärsivissä maissa tapahtuvan vallankumouksen välillä. Vallankumous imperialistisissa maissa on eri asia, porvaristo on siellä muiden kansojen sortaja, se on siellä vastavallankumouksellista vallankumouksen kaikissa vaiheissa, siellä ei ole olemassa kansallista momenttia vapaustaistelun momenttina. Vallankumous siirtomaissa ja riippuvaisissa maissa on jotain toista, imperialistinen sorto muiden valtioiden taholta on siellä eräs vallankumouksen tekijöistä, tämä sorto ei voi olla koskematta siellä myöskin kansallista porvaristoa, siellä kansallinen porvaristo voi vississä vaiheessa ja määrätyn ajan kannattaa maansa vallankumouksellista liikettä imperialismia vastaan, kansallinen momentti on siellä vapaustaistelun momenttina vallankumouksen tekijä.

Ellei tätä eroa tehdä, ellei ymmärretä tätä eroa, vaan samaistetaan vallankumous imperialistisissa maissa siirtomaiden vallankumousten kanssa, niin se merkitsee poistumista marxilaisuuden tieltä, leninismien tieltä, asettumista II Internationalen kannattajien puolelle.

Kuulkaa, mitä Lenin sanoi tästä asiasta Kominternin II kongressissa selostuksessaan kansallisuus- ja siirtomaakysymyksistä:

„Mikä on teesiemme kaikkein tärkeimpänä, perustavana ajatuksena? Ero sorrettujen ja sortavien kansojen välillä. Me korostamme tätä eroa — päinvastoin kuin II Internationale ja porvarillinen demokratia tekee“ * (XXV osa, s. 351).

Opposition perusvirhe on se, että se ei ymmärrä eikä tunnusta tätä eroa yhden vallankumoustyypin ja toisen vallankumoustyypin välillä.

* Alleviivaus minun. J. St.

Opposition perusvirhe on se, että se samaistaa vuoden 1905 vallankumouksen Venäjällä, imperialistisessa, toisia kansoja sortaneessa maassa, vallankumouksen kanssa Kiinassa, sorretussa maassa, puoli-siirtomaassa, jonka on pakko taistella muiden valtakuntien harjoittamaa imperialistista sortoa vastaan.

Meillä Venäjällä, vuonna 1905, vallankumous kävi porvaristoa vastaan, liberaalista porvaristoa vastaan, siitä huolimatta, vaikka vallankumous olikin porvarillis-demokraattinen. Minkä takia? Sen takia, että imperialistisen maan liberaalinen porvaristo ei voi olla olematta vastavallankumouksellista. Juuri sen takia bolshevikeilla silloin ei ollut eikä voinut olla puhetta väliaikaisista blokeista ja sopimuksista liberaalisen porvariston kanssa. Ottaen lähtökohdaksi tämän oppositio väittää, että samoin on meneteltävä Kiinassakin vallankumousliikkeen kaikissa vaiheissa, että Kiinassa ei voida sallia väliaikaisia sopimuksia ja blokkeja kansallisen porvariston kanssa, ei milloinkaan eikä millään ehdoilla. Mutta oppositio unohtaa, että näin voivat puhua vain henkilöt, jotka eivät käsitä eivätkä tunnusta eroa vallankumouksen välillä sorretuissa maissa ja sortavissa maissa, että näin voivat puhua vain henkilöt, jotka sanoutuvat irti leninismistä ja luisuvat II Internationalen kannattajien joukkoon.

Kuulkaa, mitä Lenin sanoo tilapäisten sopimusten ja blokkien sallittavuudesta porvarillisen vapausliikkeen kanssa siirtomaissa:

„Kommunistisen Internationalen pitää kulkea väliaikaisessa liitossa * siirtomaiden ja takapajuisten maiden porvarillisen

* Alleviivaus minun. J. St.

demokratian kanssa, mutta ei sulautua siihen, sekä säilyttää ehdottomasti proletaarinen liike itsenäisenä jopa sen kaikkein alkeellisimmassakin muodossa“ (XXV osa, s. 290)... „kommunisteina meidän on tuettava ja me tulemme tukemaan siirtomaiden porvarillisia vapausliikkeitä* vain niissä tapauksissa, kun nämä liikkeet ovat todella vallankumouksellisia, kun niiden edustajat eivät estä meitä kasvattamasta ja järjestämästä talonpoikaistoa ja suuria riistettyjä joukkoja vallankumouksen hengessä“ (XXV osa, s. 353).

Kuinka saattoi „tapahtua“, että Lenin, joka sinkosi tulta ja tulikiveä sopimusten tekoa vastaan porvariston kanssa Venäjällä, tunnustaa sellaiset sopimukset ja blokit sallittaviksi Kiinassa? Ehkäpä Lenin on erehtynyt? Mahdollisesti hän on kääntynyt vallankumouksellisesta taktiikasta opportunistiseen taktiikkaan? Ei tietenkään! Näin „tapahtui“ siksi, että Lenin ymmärsi eron vallankumouksen välillä sorretussa maassa ja sortavassa maassa. Näin „tapahtui“ siksi, että Lenin ymmärsi, että kehityksensä määrättyssä vaiheessa kansallinen porvaristo siirtomaissa ja riippuvaisissa maissa voi kannattaa maansa vallankumouksellista imperialismiin sortoa vastaan. Sitä ei oppositio halua ymmärtää, mutta se ei halua ymmärtää sitä sen vuoksi, että se sanoutuu irti Leninin vallankumouksellisesta taktiikasta, sanoutuu irti leninismiin vallankumouksellisesta taktiikasta.

Kiinnitittekö te huomiotanne siihen, miten tarkasti opposition johtajat kartoivat puheissaan näitä Leninin ohjeita, peläten koskea niihin? Minkä takia he kiertävät näitä kaikille tunnettuja Leninin taktillisia ohjeita siirtomaihin ja riippuvaisiin maihin nähden? Miksi he pelkäävät näitä ohjeita? Siksi, että he

* Alleviivaus minun. J. St.

pelkäävät totuutta. Siksi, että Leninin taktilliset ohjeet kumoavat trotskilaisuuden koko aatteellis-poliittisen asettamuksen Kiinan vallankumousta koskevissa kysymyksissä.

Kiinan vallankumouksen vaiheista. Oppositio on mennyt niin sekaisin, että se kieltää nyt Kiinan vallankumouksen kehityksessä olevan minkäänlaisia vaiheita. Mutta onko olemassa vallankumousta ilman määrättyjä kehityksensä vaiheita? Eikö meidän vallankumouksellamme ollut kehitysvaiheitaan? Ottakaa Leninin Huhtikuun teesit⁹ ja te näette, että Lenin tunnusti vallankumouksessamme kaksi vaihetta: ensimmäisenä vaiheena oli porvarillis-demokraattinen vallankumous agraariliike perusakselinaan; toisena vaiheena oli Lokakuun vallankumous proletariaatin suorittama vallan valtaaminen perusakselinaan.

Mitkä ovat Kiinan vallankumouksen vaiheet?

Mielestäni niitä pitäisi olla kolme:

ensimmäinen vaihe — yleiskansallisen yhdistetyn rintaman vallankumous, Kantonin kausi, jolloin vallankumous suuntasi iskunsa etupäässä ulkolaista imperialismia vastaan ja kansallinen porvaristo kannatti vallankumousliikettä;

toinen vaihe — porvarillis-demokraattinen vallankumous, kansallisten sotajoukkojen tultua Jangtsejoelle, jolloin kansallinen porvaristo loittoni vallankumouksesta ja agraariliike paisui kymmenien miljoonien talonpoikien mahtavaksi vallankumoukseksi (Kiinan vallankumous on nyt kehityksensä toisessa vaiheessa);

kolmas vaihe — neuvostovallankumous, jota ei vielä ole, mutta joka on koittava.

Ken ei ole käsittänyt sitä, ettei ole vallankumousta ilman sen määrättyjä kehityksen vaiheita, ken ei ole ymmärtänyt sitä, että Kiinan vallankumouksella on kehityksessään kolme vaihetta, hän ei ole ymmärtänyt mitään enempää marxilaisuudesta kuin Kiinan kysymyksestäkään.

Mikä on Kiinan vallankumouksen ensimmäisen vaiheen luonteenomainen piirre?

Kiinan vallankumouksen ensimmäisen vaiheen luonteenomainen piirre on ensinnäkin se, että se oli yleiskansallisen yhdistetyn rintaman vallankumous, ja toiseksi se, että se oli suunnattu pääasiallisesti ulkoista imperialistista sortoa vastaan (Hongkongin lakko¹⁰ y.m.). Oliko Kanton silloin Kiinan vallankumousliikkeen keskuksena, sen hyökkäysasemana? Oli ehdottomasti. Vain sokeat voivat enää kieltää sen.

Pitääkö paikkansa se, että siirtomaavallankumouksen ensimmäisen vaiheen pitää olla luonteeltaan juuri tällaisen? Mielestäni se pitää paikkansa. Kominternin II kongressin „Lisäteeseissä“, joissa käsitellään vallankumousta Kiinassa ja Intiassa, sanotaan suoraan, että näissä maissa „ulkomaalainen sorto on koko ajan jarruttanut yhteiskunnallisen elämän vapaata kehitystä“, että „sen vuoksi vallankumouksen ensimmäisenä askeleena* siirtomaissa pitää olla ulkomaisen kapitalismin kukistaminen“ (kts. Kominternin II kongressin pikakirjoituspöytäkirja, s. 605).

Kiinan vallankumouksen luonteenomaisena piirteenä on se tosiasia, että se on käynyt läpi tämän „ensim-

* Alleviivaus minun. J. St.

mäisen askeleen“, kehityksensä ensimmäisen vaiheen, käynyt läpi yleiskansallisen yhdistetyn rintaman vallankumouksen kauden ja astunut kehityksensä toiseen vaiheeseen, agraarivallankumouksen kauteen.

Esimerkiksi Turkin vallankumouksen (kemalistit) luonteenomaisena piirteenä on päinvastoin se tosiasia, että se juuttui tuohon „ensimmäiseen askeleeseen“, kehityksensä ensimmäiseen vaiheeseen, porvarillisen vapausliikkeen vaiheeseen, edes yrittämättä siirtyä kehityksensä toiseen vaiheeseen, agraarivallankumouksen vaiheeseen.

Mitä olivat Kuomintang¹¹ ja sen hallitus vallankumouksen ensimmäisessä vaiheessa, Kantonin kaudella? Ne olivat silloin työläisten, talonpoikien, porvarillisen sivistyneistön ja kansallisen porvariston blokki. Oliko Kanton silloin vallankumousliikkeen keskus, vallankumouksen hyökkäysasema? Oliko Kantonin Kuomintangin tukeminen imperialismia vastaan käytävän vapaustaistelun hallituksena silloin oikeata politiikkaa? Olimmeko me oikeassa antaessamme apua Kantonille Kiinassa ja, sanokaamme, Angoralle Turkissa, silloin kun Kanton ja Angora kävivät taistelua imperialismia vastaan? Kyllä, me olimme oikeassa. Me olimme oikeassa, ja me kuljimme silloin Leninin jälkiä, sillä Kantonin ja Angoran taistelu hajoitti imperialismin voimia, heikensi ja paljasti imperialismia ja siten helpotti maailmanvallankumouksen ahjon kehittämistä, Neuvostoliiton kehittämistä. Pitääkö paikkansa se, että oppositiomme nykyiset johtajat yhdessä meidän kanssamme tukivat silloin sekä Kantonia että Angoraa antaen niille vissää apua? Pitää kyllä. Koetakoona joku kumota tämän.

Mutta miten on ymmärrettävä yhteisrintama kansallisen porvariston kanssa siirtomaavallankumouksen ensimmäisessä vaiheessa? Merkitseekö se sitä, että kommunistien ei pidä kärjistää työläisten ja talonpoikain taistelua tilanherroja ja kansallista porvaristoa vastaan, että proletariaatin pitää vaikka vähimmässä määrin, vaikka hetkeksi, uhrata itsenäisyytensä? Ei, ei merkitse. Yhteisrintamalla voi olla vallankumouksellinen merkitys vain siinä tapauksessa ja vain sillä ehdolla, jos se ei estä kommunistista puoluetta tekemästä omaa itsenäistä poliittista ja järjestötyötään, järjestämästä proletariaattia itsenäiseksi poliittiseksi voimaksi, nostattamasta talonpoikaistoa tilanherroja vastaan, järjestämästä avoimesti työväen ja talonpoikain vallankumousta ja valmistelemasta siten ehtoja proletariaatin hegemoniaa varten. Käsitykseni mukaan selostaja todisti täydellisesti, kaikille tunnettujen asiakirjojen nojalla, että Komintern on opettanut Kiinan kommunistista puoluetta ymmärtämään yhteisrintaman juuri näin.

Kamenev ja Zinovjev vetosivat täällä Shanghaihin lokakuussa 1926 lähetettyyn yhteen ainoaan sähkösanomaan, jossa sanotaan, että toistaiseksi, Shanghain valtaamiseen saakka, ei pidä kärjistää agraariliikettä. Olen kaukana siitä, että pitäisin tätä sähkösanomaa oikeana. En ole koskaan pitänyt enkä pidä Kominternia erehtymättömänä. Yksityisiä virheitä sattuu, ja tämä sähkösanoma on kieltämättä virheellinen. Mutta, ensinnäkin, tämä sähkösanoma peruutettiin itsensä Kominternin toimesta joitakin viikkoja myöhemmin (marraskuussa 1926), ilman minkäänlaisia ilmoituksia tai hälytystä opposition taholta. Toiseksi, minkä takia

oppositio on tähän saakka ollut siitä vaiti, minkä takia se muisti tämän sähkösanoman vasta yhdeksän kuukauden kuluttua ja minkä takia se salaa puolueelta sen, että Komintern on peruuttanut tämän sähkösanoman jo yhdeksän kuukautta sitten? Siksi olisi ilkeämielistä parjausta ajatella niin, että se, tuo sähkösanoma, olisi määrännyt johtomme linjan. Todellisuudessa se oli vain eräs episodinen sähkösanoma, joka ei ole lainkaan kuvaavaa Kominternin linjalle, johtomme linjalle. Toistan vieläkin, että se näkyy jo siitä, että se kumottiin muutamien viikkojen kuluttua useilla asiakirjoilla, joissa annettiin linja ja jotka ovat ehdottomasti johdollemme kuvaavia.

Sallikaa minun vedota noihin asiakirjoihin.

Tässä on esimerkiksi ote Kominternin VII täysistunnon päätöslauselmasta vuoden 1926 marraskuulta, s.o. kuukausi edellämainitun sähkösanoman jälkeen:

„Nykyisen tilanteen omalaatuisena erikoisuutena on se, että se on luonteeltaan siirtymiskautta, jolloin proletariaatin on valittava joko porvariston huomattavien kerrosten kanssa tehtävän blokin perspektiivi tai talonpoikaiston kanssa olevan liittonsa edelleen lujittamisen perspektiivi. Ellei proletariaatti esitä radikaalista agraariohjelmää, niin se ei kykene saamaan talonpoikaistoa mukaan vallankumoukselliseen taisteluun ja se menettää hegemoniansa kansallisessa vapausliikkeessä“*.

Ja edelleen:

„Kantonin kansanhallitus ei voi pysyä vallassa vallankumouksessa, se ei voi saavuttaa täydellistä voittoa vierasmaalaisesta imperialismista ja kotimaisesta taantumuksesta niin kauan, kun kansallisen vapautumisen asiaa ei ole samaistettu agraarivallan-

*Alleiviivaus minun. J. St.

kumouksen kanssa“* (kts. Kominternin Toimeenpanevan Komitean VII laajennetun täysistunnon päätöslauselmaa).

Siinä teillä on asiakirja, joka todella määrittelee Kominternin johdon linjan.

On peräti kummallista, että opposition johtomiehet sivuuttavat tämän Kominternin yleisesti tunnetun asiakirjan.

Ehkäpä ei ole vaatimattomuuden rikkomista, jos vetoan puheeseen, jonka pidin Kominternin Kiinan valiokunnassa samaisen vuoden 1926 marraskuussa, joka valiokunta laati, eikä tietenkään ilman minun osanottoani, VII laajennetun täysistunnon päätöslauselman Kiinan kysymyksestä. Se, tuo puhe, ilmestyi sittemmin erillisenä kirjasena nimellä „Vallankumouksen perspektiiveistä Kiinassa“. Tässä eräitä kohtia tuosta puheesta:

„Tiedän, että kuomintangilaisten ja vieläpä Kiinan kommunistienkin keskuudessa on henkilöitä, jotka eivät pidä mahdollisena vallankumouksen valloilleen päästämistä maaseudulla, peläten, että talonpoikaiston mukaantulo vallankumoukseen rikkoo imperialisminvastaisen yhteisrintaman. Se on suuri erehdys, toverit. Kiinan imperialisminvastainen rintama tulee olemaan sitä voimakkaampi ja mahtavampi, mitä nopeammin ja perusteellisemmin Kiinan talonpoikaisto saadaan mukaan vallankumoukseen“.

Ja edelleen:

„Tiedän, että Kiinan kommunistien keskuudessa on tovereita, joiden mielestä työläisten lakot aineellisen asemansa ja oikeuksiensa parantamiseksi eivät ole suotavia ja jotka suostuttelevat työläisiä olemaan lakkoilematta. (Ääni: „Sellaista on ollut Kantonissa ja Shanghaissa.“) Se on suuri virhe, toverit. Se

* Alleviivaus minun. J. St.

on Kiinan proletariaatin osuuden ja ominaispainon mitä vakavinta aliarviointia. Se on merkittävä teeseissä ehdottoman kielteisenä ilmiönä. Olisi suuri virhe, elleivät Kiinan kommunistit käyttäisi nykyistä suotuisaa tilannetta auttaakseen työläisiä parantamaan aineellista asemaansa ja oikeuksiaan edes lakkojen avulla. Mitä merkitystä silloin olisi Kiinan vallankumouksella?" (Kts. Stalin, „Vallankumouksen perspektiiveistä Kiinassa“¹²).

Ja tässä kolmas asiakirja, vuoden 1926 joulukuulta, annettu hetkellä, jolloin kaikista Kiinan kaupungeista rynnäköitiin Kominternia vastaan väittäen, että työläisten taistelun kehittäminen laajemmaksi johtaa pulaan, työttömyyteen, tehtaiden sulkemiseen:

„Yleinen perääntymispolitiikka kaupungeissa ja työläisten asemansa parantamiseksi käymän taistelun supistamisen politiikka on väärä. Maaseudulla on taistelua kehitettävä laajemmaksi, mutta samalla on myös käytettävä hyväksi edullista ajankohtaa työläisten aineellisen ja oikeudellisen aseman parantamiseksi koettaen kaikin tavoin antaa työläisten taistelulle järjestyneen luonteen, joka sulkisi pois hillittömyydet ja liiallisen edellekiirehtimisen. Erikoisesti on pyrittävä siihen, että taistelu kaupungeissa suunnattaisiin suurporvariston kerroksia vastaan ja ennen kaikkea imperialisteja vastaan, jotta kiinalainen pien- ja keskiporvaristo mikäli mahdollista pysyisi yhteisrintaman puitteissa yhteistä vihollista vastaan. Sovittelukamarien, sovinto-oikeuksien y.m.s. järjestelmää pidämme tarkoituksenmukaisena, mutta siten, että taataan oikea työväenpolitiikka näissä laitoksissa. Samalla pidämme myös tarpeellisena varoittaa, että asetuksia lakkovapautta, työväen kokouksia y.m.s. vastaan ei saa missään tapauksessa sallia“.

Neljäs asiakirja, joka on annettu puolitoista kuukautta ennen Tshangkaishekin vallankaappausta¹³:

„On voimistettava kuomintangilaisten ja kommunististen solujen toimintaa armeijassa, perustettava niitä siellä, missä niitä ei ole ja missä niiden järjestäminen on mahdollista; siellä taas,

missä kommunististen solujen järjestäminen on mahdotonta, pitää tehdä tehostettua työtä salassa toimivien kommunistien avulla.

On välttämätöntä pitää suuntana työläisten ja talonpoikien aseistamista, talonpoikaiskomiteain muuttamista paikkakunnilla tosiasiallisesti valtaelimeksi aseellisine itsepuolustusjoukkoineen j.n.e.

On välttämätöntä, että kommunistinen puolue esiintyisi joka paikassa ja kaikkialla kommunistisena puolueena; ei saa sietää vapaaehtoista puolinaista julkisuutta; kommunistinen puolue ei voi esiintyä joukkoliikkeen jarruna; kommunistisen puolueen ei pidä salata oikeistokuomintangilaisten petturimaista ja taantumuksellista politiikkaa; niiden paljastamiseksi on mobilisotava joukkoja Kuomintangin ja Kiinan kommunistisen puolueen ympärille.

On välttämätöntä kiinnittää kaikkien vallankumoukselle uskollisten työntekijöiden huomiota siihen, että luokkavoimien uudelleenryhmytyksen ja imperialististen armeijoiden keskittymisen takia Kiinan vallankumous elää nykyään kriittillistä kautta ja että sen tulevat voitot ovat mahdollisia vain sillä ehdolla, että pidetään päättäväisesti suuntana joukkoliikkeen kehittämistä. Päinvastaisessa tapauksessa vallankumousta uhkaa suunnaton vaara. Toimintaohjeiden toteuttaminen käytännössä on sen tähden välttämättömämpää kuin koskaan ennen“.

Ja vieläkin aikaisemmin, jo huhtikuussa 1926, vuotta ennen oikeistokuomintangilaisten ja Tshangkai-shekin vallankaappausta, Komintern varoitti Kiinan kommunistista puoluetta osoittaen sille, että „on johdettava asioita siihen suuntaan, että oikeistolaiset joko lähtevät pois tahi erotetaan Kuomintangista“.

Näin Komintern on käsittänyt ja käsittää edelleenkin yhteisrintamataktiikan imperialismia vastaan siirtomaavallankumouksen ensimmäisessä vaiheessa.

Tietääkö oppositio näiden johtavien asiakirjojen olemassaolon? Tietysti tietää. Miksi se sitten on vaiti

näistä johtavista asiakirjoista? Sen tähden, että se pyrkii juonitteluun eikä totuuteen.

Ja kuitenkin oli aika, jolloin nykyiset opposition johtomiehet, varsinkin Zinovjev ja Kamenev, ymmärsivät jonkun verran leninismiä ja puolustivat pääasiallisesti sitä samaa politiikkaa Kiinan vallankumousliikkeessä, jota Komintern toteutti ja jonka toveri Lenin viitoitti meille teeseissään¹⁴. Tarkoiton Kommunistisen Internationalen VI täysistuntoa **helmi—maaliskuussa 1926**, jolloin Zinovjev oli Kominternin puheenjohtajana, jolloin hän oli vielä leniniläinen eikä ollut vielä ehtinyt siirtyä Trotskin leiriin. Puhun Kommunistisen Internationalen VI täysistunnosta sen tähden, että on olemassa tämän täysistunnon päätöslauselma Kiinan vallankumouksesta¹⁵, joka hyväksyttiin yksimielisesti helmi—maaliskuussa 1926 ja jossa Kiinan vallankumouksen ensimmäisestä vaiheesta, Kantonin Kuomintangista ja Kantonin hallituksesta annetaan likipitäen samanlainen arvio, minkä Komintern ja NKP(b) antavat ja josta oppositio nyt sanoutuu irti. Puhun tästä päätöslauselmasta sen takia, että Zinovjev äänesti silloin sen puolesta eikä kukaan Keskuskomitean jäsenistä ollut sitä vastaan, eivät edes Trotski, Kamenev ja muut nykyisen opposition johtajat.

Sallikaa esittää eräitä kohtia tuosta päätöslauselmasta.

Kuulkaa, mitä tuossa päätöslauselmassa sanotaan Kuomintangista:

„Kiinan työläisten poliittiset lakot Shanghaissa ja Hongkongissa (kesä—syyskuussa 1925) muodostivat käännekohdan Kiinan kansan vapaustaistelussa ulkolaisia imperialisteja vastaan...

Proletariaatin poliittinen esiintyminen antoi mahtavan sysäyksen maan kaikkien vallankumouksellis-demokraattisten järjestöjen ja ennen kaikkea kansan-vallankumouksellisen Kuomintang-puolueen sekä Kantonin vallankumouksellisen hallituksen edelleen kehittymiselle ja lujittumiselle. Kuomintang-puolue, jonka ydinjoukko esiintyi liitossa Kiinan kommunistien kanssa, on työläisten, talonpoikien, sivistyneistön ja kaupunkilais-demokratian vallankumouksellinen blokki * näiden väestökerrosten luokkietujen yhteisyyden pohjalla taistelussa ulkolaisia imperialisteja ja koko sotilas-feodaalista elämänjärjestystä vastaan, maan riippumattomuuden ja yhtenäisen vallankumouksellis-demokraattisen vallan puolesta" (kts. Kominternin Toimeenpanevan Komitean VI täysistunnon päätöslauselmaa).

Siis Kantonin Kuomintang neljän „luokan“ liittona. Kuten näette, tämä on melkein „martynovilaisuutta“¹⁶, jonka on siunannut nimenomaan Zinovjev, Kominternin silloinen puheenjohtaja.

Kantonin kuomintangilaisesta hallituksesta:

„Kuomintang-puolueen muodostama vallankumoushallitus Kantonissa * on jo ehtinyt saada yhteydet mitä laajimpiin työväen, talonpoikien ja kaupunkilais-demokratian joukkoihin ja niihin nojautuen se on lyönyt murskaksi imperialistien tukemat vastavallankumoukselliset rosvojoukot (ja tekee työtä kaiken poliittisen elämän radikaalisen demokratisoimisen alalla Kuangtungin maakunnassa). Ollen täten etujoukkona Kiinan kansan taistelussa riippumattomuuden puolesta Kantonin hallitus on esikuvana tulevaa vallankumouksellis-demokraattista rakennustyötä varten maassa“ * (kts. sama).

Osoittautuu, että kuomintangilainen Kantonin hallitus, joka edusti neljän „luokan“ blokkia, oli vallankumouksellinen hallitus, eikä ainoastaan vallankumouksellinen, vaan vieläpä esikuva tulevalle

* Alleviivaus minun. J. St.

vallankumouksellis-demokraattiselle hallitukselle Kiinassa.

Työväen, talonpoikain ja porvariston yhteisrintamasta:

„Uusien vaarojen edessä Kiinan kommunistisen puolueen ja Kuomintangin on kehitettävä mitä laajakantoisinta poliittista työtä järjestäen joukkoesiintymisiä kansanarmeijoiden taistelun tukemiseksi, käyttäen hyväksi imperialistien leirissä esiintyviä sisäisiä ristiriitoja ja asettaen niitä vastaan mitä laajimpien väestökerrosten (työläisten, talonpoikien, porvariston) kansallisivallankumouksellisen yhteisrintaman vallankumouksellis-demokraattisten järjestöjen johdolla“ * (kts. sama).

Siis väliaikaiset blokit ja sopimukset porvariston kanssa siirtomaissa siirtomaavallankumouksen vississä vaiheessa eivät ole ainoastaan sallittavia, vaan jopa suorastaan välttämättömiä.

Eikö totta, että tämä muistuttaa hyvin suuresti sitä, mitä Lenin sanoo meille tunnetuissa ohjeissaan kommunistien taktiikasta siirtomaissa ja riippuvaisissa maissa. Säälä vain, että Zinovjev on jo ehtinyt unohtaa sen.

Kysymys Kuomintangista eroamisesta:

„Kiinan suurporvariston erinäiset kerrokset, jotka ovat ryhmittyneet väliaikaisesti Kuomintang-puolueen ympärille, ovat viime vuoden kuluessa loitonneet siitä, mikä on johtanut siihen, että Kuomintangin oikealla sivustalla on muodostunut pieni ryhmä, joka esiintyy avoimesti Kuomintangin ja työväenjoukkojen läheistä liittoa vastaan, kommunistien erottamisen puolesta Kuomintangista sekä Kantonin hallituksen vallankumouksellista politiikkaa vastaan. Tämän oikeistosiiven tuomitseminen Kuomintangin II kongressissa (tammikuu 1926) sekä sen seikan vahvistaminen, että taisteluliitto Kuomintangin ja

* Alleviivaus minun. J. St.

kommunistien välillä on välttämätön, varmistaa vallankumouksellisen suuntauksen Kuomintangin ja Kantonin hallituksen toinnuassa sekä takaa Kuomintangille proletariaatin vallankumouksellisen kannatuksen“* (kts. sama).

Osoittautuu, että kommunistien eroaminen Kuomintangista Kiinan vallankumouksen ensimmäisessä vaiheessa olisi ollut vakava virhe. Säälä vain, että Zinovjev, joka äänesti tämän päätöslauselman puolesta, on jo ehtinyt unohtaa sen yhdessä kuukaudessa. Sillä ei sen myöhemmin kuin huhtikuussa vuonna 1926 (kuukauden kuluttua) Zinovjev vaati kommunistien viipymätöntä eroamista Kuomintangista.

Syrjäpoikkeamista Kiinan kommunistisessa puolueessa ja vallankumouksen kuomintangilaisen vaiheen yli hyppäämisen sallimattomuudesta:

„Kiinan kommunistien poliittinen itsemääräytyminen tulee kehittymään taistelussa kahta yhtä vahingollista syrjäpoikkeamaa vastaan: oikeistolaista likvidaattoruutta vastaan, joka ei ota huomioon Kiinan proletariaatin itsenäisiä luokkatehtäviä ja joka johtaa muodottomaan sulautumiseen yleisen demokraattisen kansallisen liikkeen kanssa, sekä äärimmäisiä vasemmistomielialoja vastaan, jotka pyrkivät hyppäämään liikkeen vallankumouksellisdemokraattisen vaiheen yli välittömästi proletariaatin diktatuurin ja Neuvostovallan tehtäviin unohtaen talonpolkaiston, tämän Kiinan kansallisen vapausliikkeen ratkaisevan perustekijän“* (kts. sama).

Kuten näette, tässä on kaikki, mitä tarvitaan saadaksemme nyt opposition kiinni sekä kuomintangilaisen kehitysasteen yli hyppäämisestä Kiinassa että talonpoikaisliikkeen väheksymisestä ja kiirehtimisestä Neuvostojen suuntaan. Siis aivan naulan kantaan.

* Alleviivaus minun. J. St.

Tuntevatko Zinovjev, Kamenev ja Trotski tämän päätöslauselman?

Luultavasti he sen tuntevat. Joka tapauksessa se ei voi olla tuntematon Zinovjeville, jonka puheenjohtolla tämä päätöslauselma hyväksyttiin Kominternin VI täysistunnossa ja joka itse äänesti sen puolesta. Minkä vuoksi opposition johtomiehet nyt kiertävät tätä maailman kommunistisen liikkeen korkeimman instanssin tekemää päätöslauselmaa? Minkä takia he vaikenevat siitä? Sen takia, että se kääntyy heitä itseään vastaan kaikissa Kiinan vallankumousta koskevissa kysymyksissä. Sen takia, että se lyö kumoon opposition koko nykyisen trotskilaisen asetelman. Sen takia, että he ovat loitonneet Kominternista, loitonneet leninismistä, ja nyt, peläten omaa menneisyyttään, peläten varjoaan, heidän on pakko pelkurimaisesti kiertää Kominternin VI täysistunnon päätöslauselmaa.

Näin on asianlaita Kiinan vallankumouksen ensimmäiseen vaiheeseen nähden.

Siirtykäämme nyt Kiinan vallankumouksen toiseen vaiheeseen.

Kun ensimmäisen vaiheen erikoispiirteenä oli se, että vallankumouksen kärki suuntautui pääasiallisesti ulkomaista imperiaalisuutta vastaan, niin toisen vaiheen luonteenomaisena piirteenä on se tosiasia, että vallankumous suuntaa kärkensä etupäässä sisäisiä vihollisia vastaan ja ennen kaikkea feodaaleja, feodaalista komentoa vastaan.

Ratkaisiko ensimmäinen vaihe ulkomaisen imperiaalismin kukistamistehtävänsä? Ei, ei ratkaissut. Se jätti tämän tehtävän suorittamisen perintönä Kiinan vallankumouksen toiselle vaiheelle. Se antoi vain

ensimmäisen liikkeellepanosysäyksen vallankumouksellisille joukoille imperialismia vastaan lopettaakseen eteenpäinmenonsa ja jättääkseen tämän tehtävän tulevaisuudelle.

Luultavasti ei vallankumouksen toisenkaan vaiheen onnistu ratkaista täydellisesti imperialistien karkoittamistehtävää. Se lisää liikkeellepanosysäystä kiinalaisten työläisten ja talonpoikain laajoissa joukoissa imperialismia vastaan, mutta se tekee sen siirtääkseen tämän tehtävän loppuunviemisen Kiinan vallankumouksen seuraavalle vaiheelle, neuvostovaiheelle.

Eikä siinä ole mitään ihmeellistä. Eikö ole tunnettua, että meidän vallankumuksemme historiassa on ollut samanlaisia tosiasioita, joskin toisenlaisessa tilanteessa ja toisenlaisten olosuhteiden vallitessa? Eikö ole tunnettua, että vallankumuksemme ensimmäinen vaihe ei ratkaissut täydellisesti tehtäväänsä agraarivallankumouksen päätökseenviemisessä, vaan jätti tämän tehtävän vallankumouksen seuraavalle vaiheelle, Lokakuun vallankumoukselle, joka sitten ratkaisikin kokonaan ja täydellisesti feodaalisten jätteiden poistuurimisen tehtävän. Sen tähden ei ole mitään ihmeellistä, ellei Kiinan vallankumouksen toisessa vaiheessa onnistutakaan viemään täydellisesti päätökseen agraarivallankumousta ja jos vallankumouksen toinen vaihe, sysättyään liikkeelle talonpoikaiston miljoonajoukot ja nostettuaan ne feodaalisia jätteitä vastaan, siirtää tämän tehtävän päätökseenviemisen vallankumouksen seuraavalle vaiheelle, neuvostovaiheelle. Ja se on oleva vain myönteinen seikka tulevalle neuvostovallankumoukselle Kiinassa.

Mikä oli kommunistien tehtävä Kiinan vallankumouksen toisessa vaiheessa, jolloin vallankumousliikkeen keskus siirtyi ilmeisesti Kantonista Uhaniin ja jolloin Uhanissa sijaitsevan vallankumouksellisen keskuksen ohella muodostui vastavallankumouksellinen keskus Nankingissa?

Se, että oli käytettävä täydellisesti hyväksi mahdollisuutta järjestää julkisesti puoluetta, proletariaattia (ammattiliitot), talonpoikaista (talonpoikaisliitot), yleensä vallankumousta.

Se, että oli sysättävä Uhanin kuomintangilaisia vasemmalle, agraarivallankumouksen suuntaan.

Se, että Uhanin Kuomintang oli muutettava vastavallankumousta vastaan käytävän taistelun keskiöksi sekä proletariaatin ja talonpoikaiston tulevan vallankumouksellisdemokraattisen diktatuurin ytimeksi.

Oliko tämä politiikka oikeata?

Tosiasiat osoittavat, että se oli ainoata oikeata politiikkaa, joka kykeni kasvattamaan työväen ja talonpoikain suuria joukkoja vallankumouksen edelleenkehittämisen hengessä.

Oppositio vaati silloin työläisten ja talonpoikain edustajain Neuvostojen pikaista muodostamista. Mutta se oli seikkailupolitiikkaa, seikkailumaista edellejuoksemista, sillä Neuvostojen muodostaminen heti olisi silloin merkinnyt hyppäämistä vasemmistokuomintangilaisen kehitysvaiheen yli.

Minkä tähden?

Sen tähden, että Uhanissa toimiva Kuomintang, joka kannatti liittoa kommunistien kanssa, ei ollut vielä ehtinyt menettää arvovaltaansa ja paljastaa itseään laajojen työläis- ja talonpoikaisjoukkojen sil-

missä, se ei ollut vielä ehtinyt tehdä voitavaansa porvarillis-vallankumouksellisenä järjestönä.

Sen tähden, että Neuvostojen tunnuksen ja Uhanin hallituksen kukistamistunnuksen asettaminen hetkellä, jolloin joukot eivät olleet vielä tulleet omasta kokemuksestaan vakuuttuneiksi tämän hallituksen kelvottomuudesta ja sen kukistamisen välttämättömyydestä, — olisi merkinnyt juoksemista edelle, irtaantumista joukoista, joukkojen kannatuksen menettämistä ja aletun asian saattamista siten hunningolle.

Oppositio luulee, että kun se on käsittänyt, miten epävarma, kestämaton ja riittämättömän vallankumouksellinen on Uhanin Kuomintang (jokaisen poliittisesti valistuneen työntekijän on se helppo ymmärtää), niin se on jo kyllin riittävää sitä varten, että myöskin joukot ymmärtävät kaiken tuon, että se on jo aivan riittävää Neuvostojen muodostamiseksi Kuomintangin tilalle ja joukkojen saamiseksi mukaan. Mutta tämä on opposition tavanmukainen „ultravasemmistolainen“ virhe, se kun pitää omaa tajuntaansa ja ymmärrystään työläisten ja talonpoikain miljoonajoukkojen tajuntana ja ymmärryksenä.

Oppositio on oikeassa, kun se sanoo, että puolueen on mentävä eteenpäin. Se on tavallinen marxilainen teesi, jota noudattamatta ei ole eikä voi olla todellista kommunistista puoluetta. Mutta se on vain osa totuudesta. Koko totuus on se, että puolueen ei ole ainoastaan mentävä eteenpäin, vaan myöskin vietävä mukanaan miljoonajoukot. Mennä eteenpäin viemättä mukanaan miljoonajoukkoja merkitsee todellisuudessa liikkeestä irtaantumista. Mennä eteenpäin irtaantuen jälkijoukosta ja osaamatta johtaa jälkijoukkoa muka-

naan merkitsee sellaisen edellehyppäyksen tekemistä, mikä voi saattaa joukkojen etenemisen joksikin aikaa hunningolle. Leniniläinen johtaminen merkitseekin oikeastaan sitä, että etujoukko osaisi viedä jälkijoukon mukanaan, että etujoukko menisi eteenpäin irtaantumatta joukoista. Mutta sitä varten, ettei etujoukko voisi irtaantua joukoista, että etujoukko voisi todella viedä mukanaan miljoonajoukot, sitä varten tarvitaan eräs ratkaiseva ehto, nimittäin se, että itse joukot tulisivat omasta kokemuksestaan vakuuttuneiksi siitä, että etujoukon ohjeet, direktiivit ja tunnukset ovat oikeita.

Siinä juuri onkin opposition onnettomuus, että se ei tunnusta tätä yksinkertaista leniniläistä sääntöä miljoonajoukkojen johtamisessa, se ei ymmärrä, että puolue yksinään, etujoukko yksinään, ilman miljoonajoukkojen kannatusta, ei kykene suorittamaan vallankumousta, että vallankumouksen „tekevät“ loppukädessä työtätekevien miljoonaiset joukot.

Miksi me, bolshevikit, emme vuoden 1917 huhtikuussa asettaneet käytännön tunnuslausetta Väliaikaisen hallituksen kukistamisesta ja Neuvostovallan pystyttämistä Venäjällä, vaikka olimmekin varmoja siitä, että lähitulevaisuudessa me joudumme Väliaikaisen hallituksen kukistamisen ja Neuvostovalan muodostamisen välttämättömyyden eteen?

Siksi, että työtätekevien laajat joukot niin selustassa kuin rintamallakin ja vihdoin itse Neuvostotkaan eivät olleet vielä valmiit omaksumaan sellaista tunnusta, ne uskoivat vielä Väliaikaisen hallituksen vallankumouksellisuuteen.

Siksi, että Väliaikainen hallitus ei ollut ehtinyt vielä häväistä itseään ja pilata mainettaan kannat-

tamalla vastavallankumousta selustassa ja rintamalla.

Miksi Lenin ruoski Bagdatjevin ryhmää Pietarissa huhtikuussa 1917, kun se asetti Väliaikaisen hallituksen pikaisen kukistamisen ja Neuvostovallan pystyttämisen tunnuksen?

Siksi, että Bagdatjevin yritys olisi ollut vaarallista kiirehtimistä edelle, mikä olisi muodostanut uhkan, että bolshevikkipuolue irtaantuu työläisten ja talonpoikain miljoonajoukoista.

Seikkailumaisuus politiikassa, bagdatjevilaisuus Kiinan vallankumouksen kysymyksissä — juuri se vie nyt meidän trotskilaisen oppositiomme turmioon.

Zinovjev sanoo, että puhuessani bagdatjevilaisuudesta minä samaistan Kiinan nykyisen vallankumouksen Lokakuun vallankumouksen kanssa. Se on tietysti joutavaa puhetta. Ensinnäkin minä kirjoituksessani „Kirjoituksia nykypäivien kysymyksistä“ itse tein sen varauksen, että „rinnastus tässä on ehdollinen“, että „teen sen vain kaikkine niine varauksineen, jotka on välttämättä tehtävä, kun otamme huomioon, mikä ero on tilanteessa meidän päiviemme Kiinassa ja vuoden 1917 Venäjällä“¹⁷. Toiseksi, olisi tyhmää väittää, ettei ylipäänsä saa tehdä rinnastuksia muiden maiden vallankumouksiin luonnehtiessamme yksiä tai toisia virtauksia, kyseessäolevan maan vallankumouksessa tehtyjä yksiä tai toisia virheitä. Eikö yhden maan vallankumous ota oppia toisten maiden vallankumouksista, vaikka nämä vallankumoukset olisivatkin tyy-piltään erilaisia? Mitä sitten olisi vallankumoustiede?

Zinovjev itse asiassa kieltää vallankumoustieteen mahdollisuuden. Eikö se ole tosiasia, että Lokakuun

vallankumouksen edellisellä kaudella Lenin syytti Tsheidzeä, Tsereteliä, Steklovia ynnä muita vuoden 1848 Ranskan vallankumouksen aikaisesta „louisblancilaisuudesta“? Katsokaa Leninin kirjoitusta „Louisblancilaisuus“¹⁸, niin te käsitätte, että Lenin käytti laajasti rinnastuksia Ranskan vallankumouksesta vuodelta 1848 luonnehtiessaan yksien tai toisten toimihenkilöiden virheitä Lokakuun edellä, vaikka Lenin tiesi hyvin, etteivät vuoden 1848 Ranskan vallankumous ja meidän Lokakuun vallankumouksemme ole samantyyppisiä vallankumouksia. Ja jos voidaan puhua Tsheidzen ja Tseretelin „louisblancilaisuudesta“ Lokakuun vallankumousta edeltäneellä kaudella, niin miksei voitaisi puhua Zinovjevin ja Trotskin „bagdatjevilaisuudesta“ Kiinan agraarivallankumouksen kaudella?

Oppositio uskottelee, ettei Uhan ollut vallankumousliikkeen keskus. Mutta minkä tähden Zinovjev sitten väitti, että on „välttämättä annettava kaikkinaista apua“ Uhanin Kuomintangille, jotta se saataisiin kiinalaisia Cavaignac’oja vastaan käyttävän taistelun keskuksiksi? Miksi Uhanin alue eikä joku muu muodostui agraariliikkeen mitä laajimman kehityksen keskuksiksi? Eikö se ole tosiasia, että juuri Uhanin alue (Hunan, Hubei) oli tämän vuoden alussa mitä laajimmaksi kehittyneen agraariliikkeen keskus? Minkä tähden Kantonia, jossa ei ollut joukkoluontoista agraariliikettä, voitiin nimittää „vallankumouksen hyökkäysasemaksi“ (Trotski), mutta Uhania, jonka alueella alkoi ja kehittyi agraarivallankumous, ei voida pitää vallankumousliikkeen keskuksena, „hyökkäysasemana“? Miten siinä tapauksessa on selitettävissä se,

että oppositio vaati kommunistisen puolueen jäämistä Uhanin Kuomintangiin ja Uhanin hallitukseen? Kannattiko oppositio sitten huhtikuussa vuonna 1927 blokkia „vastavallankumouksellisen“ Uhanin Kuomintangin kanssa? Mistä johtuu opposition moinen „huonomuistisuus“ ja hämminki?

Oppositio on vahingoniloinen siitä, että liitto Uhanin Kuomintangin kanssa osoittautui lyhytaikaiseksi, väittäen samalla, ettei Komintern varoittanut Kiinan kommunisteja siltä mahdollisuudelta, että Uhanin Kuomintang saattaa romahtaa. Tuskin tarvitsee todistella, että opposition vahingonilo todistaa vain sen poliittista vararikkoa. Oppositio nähtävästi luulee, että kansallisen porvariston kanssa siirtomaissa solmittavien blokkien pitää olla pitkäikäisiä. Mutta niin voivat ajatella vain ihmiset, jotka ovat kadottaneet viimeisetkin leninismin rippeensä. Kun feodaalit ja imperialismi Kiinassa osoittautuivat tässä vaiheessa voimakkaammiksi kuin vallankumous, kun näiden vihollisvoimien painostus on johtanut Uhanin Kuomintangin kääntymiseen oikealle sekä Kiinan vallankumouksen tilapäiseen tappioon, niin siitä voivat olla vahingoniloisia vain henkilöt, joihin on tarttunut tappiontoivomismieliala. Mitä tulee opposition väitteeseen, ettei Komintern varoittanut Kiinan kommunistista puoluetta siltä mahdollisuudelta, että Uhanin Kuomintang saattaa romahtaa, niin se on eräs niitä tavallisia juoruja, joita opposition arsenaalissa nykyään on niin runsaasti.

Sallikaa esittää muutamia asiakirjoja opposition juorujen kumoamiseksi.

Ensimmäinen asiakirja, vuoden 1927 toukokuulta:

„Kaikkein tärkeintä Kuomintangin sisäpolitiikassa nykyään on se, että kehitetään järjestelmällisesti agraarivallankumousta kaikissa maakunnissa, mukaanluettuna ja erikoisesti juuri Kuangtungissa, tunnuksella „Kaikki valta talonpoikaisliitoille ja -komiteoille maaseudulla“. Se on vallankumouksen ja Kuomintangin menestyksen perusta *. Se on pohjana sille, että Kiinassa saadaan luoduksi laaja ja mahtava poliittinen ja sotilaallinen armeija imperialismia ja sen asiamiehiä vastaan. Käytännöllisesti maiden konfiskoimistunnus on aivan ajankohtainen niissä maakunnissa, joissa on käynnissä voimakas agraariliike, kuten Hunanissa, Kuangtungissa y.m. Ilman sitä ei agraarivallankumouksen kehittäminen ole mahdollista *...

On ryhdyttävä heti järjestämään kahdeksaa tai kymmentä divisioonaa vallankumouksellisista talonpojista ja työläisistä ja saatava niihin ehdottomasti luotettava päällikkökunta. Se on oleva Uhanin kaarti niin rintamalla kuin selustassakin epäluotettavien joukkoyksikköjen riisumiseksi aseista. Siinä ei pidä vitkastella.

On voimistettava työtä Tshangkaishekin selustassa ja joukoissa niiden hajoittamiseksi sekä avustettava kapinoivia talonpoikaisjoukkoja Kuangtungissa, missä tilanherrojen valta on erikoisen sietämätöntä“.

Toinen asiakirja, vuoden 1927 toukokuulta:

„Ilman agraarivallankumousta ei voitto ole mahdollinen. Ilman sitä Kuomintangin Keskuskomitea muodostuu epäluotettavien kenraalien surkeaksi leikkikaluksi. Hillittömyyksiä vastaan on taisteltava, mutta ei sotaväellä, vaan talonpoikaisliittojen avulla. Me olemme jyrkästi sillä kannalla, että maat on todellisesti otettava alhaaltakäsin. Epäilyksillä Tang Ping-siingin matkan suhteen on jonkun verran perustaa. Ei pidä irtaantua työläis- ja talonpoikaisliikkeestä, vaan sitä on edistettävä kaikin keinoin. Muuten te saatatte asian turmioon.

Eräät Kuomintangin Keskuskomitean vanhoista johtohenkilöistä pelkäävät tapausten kehitystä, epäröivät, hierovat sovini-

* Alleviivaus minun. J. St.

toa. Kuomintangin Keskuskomiteaan on saatava enemmän uusia talonpoikais- ja työläisjohtajia alhaaltakäsin. Heidän rohkea äänensä antaa vanhuksille päättävääisyyttä tai sysää heidät syrjään. Kuomintangin nykyistä rakennetta on muutettava. Kuomintangin huippukerrosta on ehdottomasti verestettävä ja täydennettävä agraarivallankumouksessa esiin nousseilla johtajilla, ja ulkopiiriä on laajennettava työläis- ja talonpoikaisliittoihin kuuluvista miljoonajoukoista. Ilman sitä Kuomintang on vaarassa irtaantua elämästä ja se voi menettää kaiken arvovallan.

On likvidoitava riippuvaisuus epäluotettavista kenraaleista. Mobilisoikaa parisenkymmentä tuhatta kommunistia, ottakaa lisäksi viitisenkymmentä tuhatta vallankumouksellista työmiestä ja talonpoikaa Hunanista ja Hubeista, muodostakaa muutamia uusia armeijakuntia, käyttäkää päällikkökuntakoulun kurssilaisia ja muodostakaa oma luotettu armeijanne, niin kauan kuin se ei ole myöhäistä. Ilman sitä ei ole takeita romahduksilta. Se on kyllä vaikeata, mutta muuta tietä ei ole.

Muodostakaa Vallankumouksellinen Sotatribunaali kommunisteihin kuulumattomien tunnettujen kuomintangilaisten johdolla. Rangaiskaa upseereita, jotka pitävät yhteyttä Tshangkaishekin kanssa tai jotka usuttavat sotilaita kansan kimppuun, työläisten ja talonpoikien kimppuun. Ei saa harjoittaa ainoastaan suostuttelua. On aika ryhtyä toimintaan. Lurjuksia on rangaittava. Elleivät kuomintangilaiset opi olemaan vallankumouksellisia jakobiineja, niin he ovat häviöön joutuneita sekä kansan että vallankumouksen kannalta*.

Näette siis, että Komintern on nähnyt etukäteen tapahtumat, hälyttänyt ajoissa uhkaavista vaaroista ja varottanut kiinalaisia kommunisteja Uhanin Kuomintangin häviöstä, elleivät kuomintangilaiset pysty tulemaan vallankumouksellisiksi jakobiineiksi.

Kamenev sanoi, että Kiinan vallankumouksen tappion syynä on Kominternin politiikka, että me

* Alleviivaus minun. J. St.

„olemme kasvattaneet Kiinassa Cavaignac'ēja“. Toverit, näin voi puolueestamme puhua vain henkilö, joka on valmis tekemään rikoksen puoluetta vastaan. Näin puhuivat bolshevikeista menshevikit heinäkuun tappion kaudella vuonna 1917, kun venäläiset Cavaignac'it astuivat näyttämölle. Lenin kirjoitti artikkelissaan „Tunnuksista“¹⁹, että heinäkuun tappio on „Cavaignac'ien voitto“. Menshevikit purkivat silloin vihaansa häneen väittäen, että Leninin politiikka on syyssä venäläisten Cavaignac'ien ilmaantumiseen. Luuleeko Kamenev, että venäläisten Cavaignac'ien ilmaantumiseen heinäkuun tappion kaudella vuonna 1917 oli syyssä Leninin politiikka, puolueemme politiikka, eikä jokin muu? Onkohan Kameneville sopivaa matkia tässä tapauksessa herroja menshevikkejä? (Naurua.) En luullut, että oppositioon kuuluvat toverit saattavat langeta noin alas...

On tunnettua, että vuoden 1905 vallankumous kärsi tappion, ja sitä paitsi tämä tappio oli syvällisempi kuin nykyinen Kiinan vallankumouksen tappio. Menshevikit sanoivat silloin, että vuoden 1905 vallankumouksen tappioon on syyssä bolshevikkien äärimmäisen vallankumouksellinen taktiikka. Aikookohan Kamenev ottaa tässäkin suhteessa esimerkkiä vallankumouksemme historian menshevistisestä tulkintataivasta ja heittää kivellä bolshevikkeja!

Entä mistä johtui Baijerin Neuvostotasavallan tappio? Mahdollisesti Leninin politiikasta eikä luokka-voimien suhteista?

Mistä johtui Unkarin Neuvostotasavallan tappio? Mahdollisesti Kominternin politiikasta eikä luokka-voimien suhteista?

Kuinka voidaan väittää sellaista, että jonkin puolueen taktiikka voi hävittää tai kääntää ylösalaisin luokkavoimien suhteet? Oliko meidän politiikkamme vuonna 1905 oikeata vai ei? Minkä tähden me kärsimme silloin tappion? Eivätkö tosiasiat puhu siitä, että opposition politiikkaa noudattaen Kiinan vallankumous olisi joutunut häviöön nopeammin kuin mitä todellisuudessa on käynyt? Mitenkä pitäisi nimittää ihmisiä, jotka unohtavat luokkavoimien suhteet vallankumouksen aikana ja yrittävät selittää kaiken ja kaikki asiat yksistään vain yhden tai toisen puolueen taktiikasta johtuvaksi? Tällaisista henkilöistä voidaan sanoa vain se, että he ovat sanoutuneet irti marxilaisuudesta.

Johdopäätökset. Opposition perusvirheitä ovat:

1) Oppositio ei ymmärrä Kiinan vallankumouksen luonnetta ja perspektiivejä.

2) Oppositio ei näe eroa Kiinan vallankumouksen ja Venäjän vallankumouksen välillä, vallankumouksen välillä siirtomaissa ja imperialistisissa maissa.

3) Oppositio sanoutuu irti leniniläisestä taktiikasta kysymyksessä suhteesta kansalliseen porvaristoon siirtomaissa vallankumouksen ensimmäisessä vaiheessa.

4) Oppositio ei ymmärrä kysymystä kommunistien osallistumisesta Kuomintangiin.

5) Oppositio rikkoo leniniläisen taktiikan perustoja etujoukon (puolueen) ja jälkijoukon (työtätekevien miljoonajoukkojen) välisiä suhteita koskevassa kysymyksessä.

6) Oppositio sanoutuu irti Kommunistisen Internationalen Toimeenpanevan Komitean VI ja VII täysistunnon päätöslauselmista.

Oppositio kehuskelee kovaäänisesti politiikkaansa Kiinan kysymyksessä väittäen, että jos tuota politiikkaa olisi noudatettu, niin asiat Kiinassa olisivat nyt paremmin. Tuskin on syytä todistella, että opposition tekemien mitä karkeimpien virheiden takia Kiinan kommunistinen puolue olisi ajautunut lopullisesti umpikujaan, jos se olisi omaksunut opposition leniniläisvastaisen seikkailupolitiikan.

Kun kommunistinen puolue Kiinassa on lyhyessä ajassa kasvanut 5—6 tuhatta henkeä käsittävästä pienestä ryhmästä joukkopuolueeksi, jossa on 60 tuhatta jäsentä; kun Kiinan kommunistisen puolueen on onnistunut tänä aikana järjestää ammattiliittoihin noin 3 miljoonaa proletaaria; kun Kiinan kommunistisen puolueen on onnistunut herättää monimiljoonainen talonpoikaisto horroksestaan ja saada kymmeniä miljoonia talonpoikia mukaan vallankumouksellisiin talonpoikaisliittoihin; kun Kiinan kommunistisen puolueen on onnistunut tänä aikana värvätä puolelleen kokonaisia rykmenttejä ja divisiooneja kansallisista sotajoukoista; kun Kiinan kommunistisen puolueen on onnistunut tänä aikana muuttaa proletariaatin hegemonian ajatus toivomuksesta tosiasiaksi, — kun Kiinan kommunistisen puolueen on onnistunut lyhyen ajan kuluessa saavuttaa kaikki nämä voitot, niin se johtuu muun muassa siitä, että se on kulkenut Leninin viitoittamaa tietä, Kominternin näyttämää tietä.

Sanomattakin on selvää, että jos vallalla olisi ollut opposition politiikka, sen virheet, sen leniniläisvastainen suunta siirtomaavallankumouksen kysymyksissä, niin näitä Kiinan vallankumouksen voittoja ei olisi

saavutettu laisinkaan tai ne olisivat jääneet minimimäärään.

Tätä saattanevat epäillä vain „ultravasemmistolaiset“ luopiot ja seikkailijat.

III

ENGLANTILAIŠ-NEUVOSTOLIITTOLAISESTA YHTENÄISYYSKOMITEASTA ²⁰

Kysymys Englantilais-Neuvostoliittolaisesta komiteasta. Oppositio väittää, että me muka asetimme toiveemme Englantilais-Neuvostoliittolaiseen komiteaan. Se ei ole totta, toverit. Se on eräs niitä juoruja, joihin vararikkoutunut oppositio niin useasti turvautuu. Koko maailma tietää, ja siis myöskin opposition on se tiedettävä, että me emme aseta toiveita Englantilais-Neuvostoliittolaiseen komiteaan, vaan maailman vallankumousliikkeeseen ja meidän sosialistisen rakennustyömme saavutuksiin. Oppositio pettää puoluetta sanoessaan, että me asetimme tai asetamme toiveemme Englantilais-Neuvostoliittolaiseen komiteaan.

Mikä tämä Englantilais-Neuvostoliittolainen komitea siinä tapauksessa on? Englantilais-Neuvostoliittolainen komitea on eräs yhdyssiteen muoto meidän ammattiliittojemme ja Englannin ammattiliittojen, reformististen ammattiliittojen, taantumuksellisten ammattiliittojen välillä. Tätä nykyä me teemme työtämme työväenluokan vallankumouksellistamiseksi Euroopassa kolmea uomaa:

a) Kominternin uomaa, kommunististen jaostojen kautta, joiden lähimpänä tehtävänä on tehdä loppu reformistisesta poliittisesta johdosta työväenliikkeessä;

b) Ammattiliittojen Internationalen uomaa, ammattiliittojen vallankumouksellisten vähemmistöjen kautta, joiden lähimpänä tehtävänä on saada voitto taantumuksellisesta työläisaristokratiasta ammattiliitoissa;

c) Englantilais-Neuvostoliittolaisen yhtenäisyyskomitean kautta yhtenä niistä keinoista, jotka voivat helpottaa Ammattiliittojen Internationalea ja sen jaostoja taistelussa työläisaristokratian eristämiseksi ammattiliitoissa.

Ensimmäiset kaksi uomaa ovat perustavia ja vakinaisia, kommunisteille ehdottomia niin kauan, kun on olemassa luokkia ja luokkayhteiskunta. Kolmas uoma on vain väliaikainen, avustavaa laatua, tilapäinen ja sen tähden heikko eikä aina luotettava, toisinaan jopa kokonaan epäluotettava. Kolmannen uoman käsittäminen samanarvoiseksi kahden edellisen uoman kanssa merkitsee, että lähdetään työväenluokan etuja vastaan, kommunismia vastaan. Kuinka voidaan kaiken tämän jälkeen jaaritella sellaista, että me olemme asettaneet toiveemme Englantilais-Neuvostoliittolaiseen komiteaan?

Lähtiessämme muodostamaan Englantilais-Neuvostoliittolaista komiteaa me pyrimme siihen, että olisimme saaneet aikaan julkiset yhteydet Englannin ammatillisesti järjestyneiden työläisjoukkojen kanssa.

Mitä varten?

Ensinnäkin sitä varten, että olisi voitu helpottaa työläisten yhteisrintaman muodostamista pääomaa vastaan tai ainakin vaikeuttaa ammatillisen liikkeen taantumuksellisten johtajien taistelua tällaisen rintaman luomista vastaan.

Toiseksi sitä varten, että olisi voitu helpottaa työläisten yhteisrintaman luomista imperialistisen sodan vaaroja vastaan yleensä ja erikoisesti intervention vaaroja vastaan tai ainakin vaikeuttaa ammattiliittojen taantumuksellisten johtajien taistelua tällaisen rintaman luomista vastaan.

Onko kommunistien toiminta taantumuksellisissa ammattiliitoissa ylipäänsä sallittua?

Se ei ole ainoastaan sallittua, vaan toisinaan suorastaan välttämätöntä, sillä taantumuksellisissa ammattiliitoissa on miljoonia työläisiä eikä kommunisteilla ole oikeutta kieltäytyä menemästä näihin ammattiliittoihin, löytämästä tietä joukkojen luo ja valtaamasta niitä kommunismin puolelle.

Katsokaa Leninin kirjasta „„Vasemmistolaisuus“ lastentautina kommunismissa“²¹, ja te näette, että leniniläinen taktiikka vaatii kommunisteilta, etteivät he saa kieltäytyä toimimasta taantumuksellisissa ammattiliitoissa.

Ovatko väliaikaiset sopimukset taantumuksellisten ammattiliittojen kanssa ylipäänsä sallittuja, sopimukset joko ammatillisella linjalla tai sopimukset poliittisella linjalla?

Ne eivät ole ainoastaan sallittuja, vaan toisinaan suorastaan välttämättömiä. Että ammattiliitot Lännessä ovat useimmissa tapauksissa taantumuksellisia, sen jokainen tietää. Mutta kysymys ei ole lainkaan siitä. Kysymys on siitä, että nämä liitot ovat joukkoluontoisia liittoja. Kysymys on siitä, että näiden ammattiliittojen kautta voidaan saada pääsy joukkoihin. Kysymys on siitä, etteivät tällaiset sopimukset sitoisi, eivät rajoittaisi kommunistien harjoittaman

vallankumouksellisen agitation ja propagandan vapautta, että tällaiset sopimukset helpottaisivat hajaannuksen aikaansaamista reformistien keskuudessa ja toistaiseksi vielä taantumuksellisten johtajain mukana kulkevien työläisjoukkojen vallankumouksellistamista. Näillä ehdoilla väliaikaiset sopimukset joukkoluontoisten taantumuksellisten ammattiliittojen kanssa eivät ole ainoastaan sallittuja, vaan toisinaan jopa suorastaan välttämättömiä.

Kuulkaa, mitä Lenin sanoo tämän johdosta:

„Kapitalismi ei olisikaan kapitalismia, ellei „puhtaan“ proletariaatin ympärillä olisi suuri joukko tavattoman kirjava välimuotoja proletaarista puoliproletaariin (sellaiseen, joka hankkii elatuksensa puoliksi työvoimansa myynnillä), puoliproletaarista pientalonpoikaan (ja pikkukäsityöläiseen, kotiteollisuuden harjoittajaan, yleensä pikkuisäntään), pientalonpojasta keskitalonpoikaan j.n.e.;— ellei itsensä proletariaatin keskuudessa olisi jakautumista enemmän ja vähemmän kehittyneisiin kerroksiin, ellei olisi maakunnallista, ammatillista, toisinaan uskonnollista y.m. jakoa. Ja kaikesta tästä johtuu aivan ehdottomasti, että proletariaatin etujoukon, sen tietoisien osan, kommunistisen puolueen pitää välttämättä ja ehdottomasti turvautua luovimiseen, sovitteluun ja kompromisseihin proletaarien erilaisten ryhmien kanssa, työläisten ja pikkuisäntien erilaisten puolueitten kanssa*. Koko kysymys on siitä, että osattaisiin soveltaa tätä taktiikkaa niin, ettei sillä alennettaisi, vaan kohotettaisiin proletaarisen tietoisuuden, vallankumouksellisuuden, taistelukyvyn ja voittamistaidon yleistä tasoa“ (XXV osa, s. 213).

Ja edelleen:

„Totta on, että Hendersonit, Clynesit, Macdonaldit, Snowdenit ovat paatuneita taantumuksellisia. Totta on myöskin se, että he tahtovat saada vallan käsiinsä (muuten, mieluummin liittoutu-

* Alleiviivaus minun. J. St.

malla porvariston kanssa), että heidän tekee mieli „hallita“ entisten ikivanhojen porvarillisten sääntöjen mukaan ja että valtaan päästyään he tulevat kiertämättä menettelemään samoin kuin Scheidemannit ja Nosket. Kaikki se on totta. Mutta se ei kuitenkaan merkitse, että heidän kannattaminen olisi vallankumouksen kavaltamista, vaan että vallankumouksen etujen kannalta työväenluokan vallankumoustaistelijain pitää antaa näille herroille vissiä parlamentaarista kannatusta“* (kts. sama, s. 218—219).

Opposition onnettomuus onkin juuri siinä, että se ei ymmärrä eikä tunnusta näitä Leninin ohjeita antaen „ultravasemmistolaiselle“ suunsoitolle ammattiliittojen taantumuksellisuudesta enemmän arvoa kuin leniniläiselle politiikalle.

Häiritseekö Englantilais-Neuvostoliittolainen komitea agitatioitamme ja propagandaamme, voiko se häiritä sitä? Ei, ei voi. Me olemme aina arvostelleet ja tulemme arvostelemaan Englannin työväenliikkeen johtajain taantumuksellisuutta paljastaen Englannin työväenluokan joukoille näiden johtomiesten kavallukset ja petturuuden. Yrittäköön oppositio kumota sen tosiasian, että me olemme aina avoimesti ja armostomasti arvostelleet Pääneuvoston taantumuksellista toimintaa.

Meille sanotaan, että tämä arvostelu voi johtaa siihen, että englantilaiset hajoittavat Englantilais-Neuvostoliittolaisen komitean. Mitäs siinä, hajoittakoot. Kysymys ei ole lainkaan siitä, katkeavatko välit vai eivätkö katkea. Kysymys on siitä, missä kysymyksessä välit katkeavat, mitä ajatusta välien katkeaminen tulee kuvastamaan. Nyt on kysymys sodan uhkasta yleensä, erikoisesti intervention uhkasta. Jos

* Alleviivaus minun. J. St.

englantilaiset katkaisevat suhteensa, niin työväenluokka saa tietää, että Englannin työväenliikkeen taantumukselliset johtajat ovat katkaisseet suhteensa siitä syystä, etteivät he halunneet vastustaa omaa imperialistista hallitustaan sen puuhatessa sotaa. Tuskin voidaan epäillä sitä, etteikö englantilaisten toimeenpanema suhteiden katkaiseminen näissä oloissa helpottaisi kommunistien työtä Pääneuvoston paljastamiseksi, sillä kysymys sodasta on nyt nykykauden pääkysymys.

Mahdollisesti he eivät rohkene katkaista välejä. Mutta mitä se merkitsee? Se merkitsee sitä, että me olemme varmentaneet itsellemme arvosteluvapauden, vapauden jatkaa Englannin työväenliikkeen taantumuksellisten johtajain arvostelua paljastaen suurille joukoille heidän petturuutensa ja sosial-imperialisminsa. Onko se hyväksi työväenliikkeelle? Mielestäni se ei ole hullumpaa.

Tällainen, toverit, on meidän suhteemme kysymykseen Englantilais-Neuvostoliittolaisesta komiteasta.

IV

SODAN UHKASTA

JA NEUVOSTOLIITON PUOLUSTUKSESTA

Kysymys sodasta. Minun on ennen kaikkea kumottava Zinovjevin ja Trotskin kerrassaan väärä ja totuudenvastainen väite, että minä muka olisin kuulunut niin sanottuun „sotilasoppositioon“ puolueemme VIII edustajakokouksessa. Se ei pidä lainkaan paikkaansa, toverit. Se on Zinovjevin ja Trotskin aikansa kuluksi tekaisema juoru. Minulla on käsillä pikakirjoituspyötkirja, josta näkyy, että minä

esiinnyin silloin yhdessä Leninin kanssa niin sanottua „sotilasoppositiota“ vastaan. Ja vihdoin, täällä on läsnä puolueen VIII edustajakokouksen osanottajia, jotka voivat todistaa, että minä esiinnyin silloin, VIII edustajakokouksessa, „sotilasoppositiota“ vastaan. Minä en esiintynyt niin vihamielisesti „sotilasoppositiota“ vastaan kuin Trotskin mielestä ehkä olisi pitänyt, koska olin sitä mieltä, että sotilasoppositiolaisien joukossa on mainioita työntekijöitä, joita ilman rintamalla ei tulla toimeen, mutta se, että minä esiinnyin ja taistelin ehdottomasti sotilasoppositiolaisia vastaan — se on tosiasia, jota vastaan voivat kiistää vain sellaiset paatuneet henkilöt kuin Zinovjev ja Trotski.

Mistä silloin kiisteltiin VIII edustajakokouksessa? Välttämättömyydestä tehdä loppu vapaaehtoisuudesta ja partisaanilaisuudesta, välttämättömyydestä luoda oikea säännöllinen työväen ja talonpoikain armeija, jossa olisi rautainen kuri, välttämättömyydestä saada siihen mukaan sotilasspesialisteja.

Oli päätöslauselmaluonnos, jonka esittivät säännöllisen armeijan ja rautaisen kurin kannattajat. Sitä puolustivat Lenin, Sokolnikov, Stalin y.m. Oli toinenkin luonnos, V. Smirnovin luonnos, jonka esittivät ne, jotka kannattivat partisaanilaisuuden ainesten säilyttämistä armeijassa. Sitä puolustivat V. Smirnov, Safarov, Voroshilov, Pjatakov y.m.

Esitän otteita omasta puheestani:

„Kaikki täällä kosketellut kysymykset johtavat yhteen ja samaan: tuleeko Venäjällä olemaan tiukasti kurinalainen säännöllinen armeija vai eikö.

Puoli vuotta sitten meillä oli vanhan, tsaarin armeijan hajoamisen jälkeen olemassa uusi armeija — vapaaehtoinen, huo-

nosti järjestetty armeija, jolla oli kollektiivinen johto ja joka ei aina alistunut käskyihin. Se oli kautta, jolloin hahmottui Ententen hyökkäys. Armeija oli pantu kokoon pääasiallisesti, ellei kokonaankin, työläisistä. Sen vuoksi, kun tässä vapaaehtoisessa armeijassa ei ollut kuria, kun käskyjä ei aina täytetty, kun armeijan johdossa vallitsi sekasorto, me kärsimme tappioita, luovutimme viholliselle Kasanin, ja etelästä hyökkäsi menestyksellisesti Krasnov... Tosiasiat osoittavat, että vapaaehtoinen armeija ei kestä arvostelua, että me emme pysty puolustamaan Tasavaltaamme, ellemme luo uutta armeijaa, säännöllistä armeijaa, joka on kurin hengen elähdyttämä, jolla on hyvin järjestetty poliittinen osasto ja joka ensimmäisestä käskystä osaa nousta ja kykenee nousemaan liikekannalle ja lähtemään vihollista vastaan.

Minun on sanottava, että ne ainekset, ei-työläisainekset, jotka muodostavat armeijassamme enemmistön — talonpojat, eivät tule taistelemaan sosialismin puolesta vapaaehtoisesti. Siitä ovat osoituksena lukuisat tosiasiat. Monet kapinat selustassa ja rintamilla sekä monet hillittömyydet rintamilla ovat osoituksena siitä, että epäproletaariset ainekset, jotka muodostavat armeijassamme enemmistön, eivät halua taistella vapaaehtoisesti kommunismin puolesta. Siitä johtuu meidän tehtävämme — on kasvatettava nämä ainekset uudelleen rautaisen kurin hengessä, saatava ne proletariaatin mukaan ei vain selustassa, vaan myöskin rintamilla, pantava ne taistelemaan meidän yhteisen sosialistisen asiamme puolesta ja vietävä sodan kulussa päätökseen todellisen säännöllisen armeijan rakentaminen, sillä vain se on kykenevä suojaamaan maan.

Siitä on kysymys.

...Joko me luomme todellisen työläis- ja talonpoikaisarmeijan, ankarasti kurinalaisen säännöllisen armeijan ja suojaamme Tasavallan, tai jätämme sen tekemättä, jolloin asia tulee turmelluksi.

...Smirnovin esittämä luonnos on kelpaamaton, sillä se voi vain horjuttaa kuria armeijassa ja tekee mahdottomaksi säännöllisen armeijan luomisen“²².

Tällaiset ovat tosiasiat, toverit.

Näette siis, että Trotski ja Zinovjev ovat taaskin harjoittaneet parjausta.

Edelleen. Kamenev väitti täällä, että me olemme viime aikoina, näiden kahden vuoden kuluessa, tuhlaten kuluttaneet sen moraalisen pääoman, mikä meillä ennen oli kansainvälisessä maailmassa. Onko se totta? Eipä tietenkään! Se ei ole lainkaan totta!

Mitä väestökerroksia Kamenev tarkoittaa, minkälaisten väestökerrosten keskuudessa Idässä ja Lännessä me olemme menettäneet tai saavuttaneet vaikutusta,— sitä Kamenev ei sanonut. Ja kuitenkin meille, marxilaisille, juuri tämä kysymys on ratkaiseva. Ottakaamme esimerkiksi Kiina. Voidaanko väittää, että me olemme kadottaneet moraalisen pääomamme kiinalaisten työläisten ja talonpoikain keskuudessa? On selvää, ettei voida. Kiinan työläisten ja talonpoikain miljoonajoukot ovat viime aikoihin saakka tunteneet meitä vähän. Viime aikoihin saakka Neuvostoliiton arvovalta on rajoittunut Kiinan yhteiskunnan suppeaan huippukerrokseen, Kuomintangin liberaalisen intelligenssin suppeaan piiriin, Feng Ju-siingin tapaisiin toimihenkilöihin, Kantonin kenraaleihin y.m. Nyt siinä on tapahtunut perusteellinen muutos. Nykyään Neuvostoliitto nauttii Kiinan työläisten ja talonpoikain miljoonajoukkojen keskuudessa niin suurta arvovaltaa, jota voi kadehtia mikä voima ja mikä poliittinen puolue tahansa maailmassa. Mutta Neuvostoliiton arvovalta on sen sijaan laskenut huomattavasti Kiinan liberaalisen sivistyneistön, kaikenlaisten kenraalien y.m.s. silmissä, ja monet näistä viimeksimainituista alkavat jopa taistella Neuvostoliittoa vastaan. Mutta mitä ihmeellistä siinä on ja mitä pahaa siinä on? Eihän voitane vaatia Neuvostoliitolta, Neuvostovaltalta, meidän puolueeltamme, että maamme nauttisi

moraalista arvovaltaa Kiinan yhteiskunnan **kaikissa kerroksissa**? Kuka muu, paitsi tyhjänpäiväiset liberaalit, voi vaatia puolueeltamme ja Neuvostovallalta sellaista? Mikä on meille parempaa: arvovalta Kiinan liberaalisen sivistyneistön ja kaikenlaisten taantumuksellisten kenraalien keskuudessa vaiko arvovalta Kiinan työläisten ja talonpoikien miljoonajoukkojen keskuudessa? Mikä on ratkaisevaa meidän kansainvälisen asemamme kannalta, vallankumouksen kehityksen kannalta koko maailmassa: Neuvostoliiton arvovallan kasvu työtätekevien miljoonajoukkojen keskuudessa **Neuvostoliiton arvovallan epäilemättä laskiessa Kiinan yhteiskunnan liberaalis-taantumuksellisten piirien keskuudessa** vaiko arvovalta näiden viimeksimainittujen liberaalis-taantumuksellisten piirien keskuudessa **moraalisen arvomme laskiessa laajoissa väestökerroksissa**? Tarvitsee vain asettaa tämä kysymys ymmärtääkseen, että Kamenev menee männikköön...

Entä Lännessä? Voidaanko sanoa, että me olemme tuhlaten kuluttaneet moraalisen pääomamme Lännen proletarisissa väestökerroksissa? On selvää, ettei voida sanoa. Mitä osoittavat esimerkiksi proletariaatin viime esiintymiset Wienissä, yleislakko ja kivihiihlakko Englannissa, työläisten monituhantiset mielenosoitukset Neuvostoliiton puolustamiseksi Saksassa ja Ranskassa? Osoittavatko ne sitä, että proletarisen diktatuurin moraalinen arvo laskee työväenluokan miljoonajoukkojen silmissä? Eipä tietenkään! Päinvastoin, ne puhuvat siitä, että Neuvostoliiton moraalinen arvo kasvaa ja lujittuu Lännen työläisten keskuudessa, että

työläiset Lännessä alkavat taistella omaa porvaristoaan vastaan „venäläiseen tapaan“.

Epäilemätöntä on, että pasifistisen ja liberaalitaantumuksellisen porvariston tiettyjen kerrosten keskuudessa kasvaa vihamielisyys Neuvostoliittoa kohtaan, varsinkin 20 „jalosukuisimman“ terroristin ja tuhopolttajan ampumisen yhteydessä²³. Mutta antaako Kamenev tosiaan suuremman arvon porvariston liberaalitaantumuksellisten pasifistipiirien mielipiteille kuin Lännen monimiljoonaisten proletaarijoukkojen mielipiteille? Kuka rohkenee kieltää sitä tosiasiaa, että 20 „jalosukuisimman“ ampuminen sai osakseen mitä syvimmän kannatuksen miljoonaisten työläisjoukkojen keskuudessa niin meillä Neuvostoliitossa kuin Lännessäkin? „Niin niille konnille pitikin!“ — tällaisin huudahduksin otettiin työläiskortteleissa vastaan tieto 20 „jalosukuisimman“ ampumisesta.

Minä tiedän, että meillä on erään lajin ihmisiä, jotka väittävät, että sitä parempi meille, mitä hiljaisemmin tulemme käyttäytymään. Ne, nämä henkilöt, sanovat meille: „Neuvostoliiton asiat olivat hyvin, kun Englanti katkaisi suhteensa siihen; vieläkin paremmiksi kävivät Neuvostoliiton asiat, kun Voikov murhattiin; mutta Neuvostoliiton asiat huononivat, kun me näytimme hampaita ja vastaukseksi Voikovin murhaan ammuimme 20 „jalosukuisinta“ vastavallankumouksellista; ennen 20:n ampumista meitä säällittiin Euroopassa ja meille osoitettiin myötätuntoa; ampumisen jälkeen, päinvastoin, myötätunto lakkasi ja meitä alettiin syyttää siitä, että me emme olekaan sellaisia kilttejä poikia, jollaisina Euroopan yleinen mielipide meidät haluaisi nähdä“.

Mitä tästä taantumuksellis-liberaalisesta filosofiasta olisi sanottava? Siitä voidaan sanoa vain se, että sen luojat haluaisivat nähdä Neuvostoliiton hampaattomana, aseettomana, sellaisena, joka lysähtää maahan vihollisten edessä, antautuu niiden edessä. Oli „verisesti raadeltu“ Belgia, jota yhteen aikaan tämän tästä kuvattiin savukeaskien kansissa. Miksei Neuvostoliitokin voisi tulla „verisesti raadelluksi“, silloin kaikki osoittaisivat sille myötätuntoa ja silloin kaikki säälisivät sitä. Ei, toverit! Me emme suostu sellaiseen. Painukoot mieluummin hiiteen kaikki nuo liberaalis-pasifistiset filosofit „myötätuntoineen“ Neuvostoliittoa kohtaan. Kun meillä olisi vain työtätekevien miljoonajoukkojen myötätunto, niin kaikki muu tulee sen mukana. Ja jos sitten jonkun pitää välttämättä joutua „verisesti raadelluksi“, niin me teemme kaikkemme, jotta verisesti lyödyksi ja „raadelluksi“ tulisi jokin porvarillinen maa eikä Neuvostoliitto.

Kysymys sodan kiertämättömyydestä. Zinovjev kiivaili täällä väittäen, että Buharinin teeseissä puhutaan sodan „todennäköisyydestä“ ja „kiertämättömyydestä“, mutta ei sen ehdottomasta kiertämättömyydestä. Hän uskotteli, että sellainen sanamuoto voi sekoittaa puoluetta. Minä otin ja kävin läpi Zinovjevin artikkelin „Tulevan sodan ääriiviivat“. Ja mitä osoitautui? Osoitautui, ettei Zinovjevin kirjoituksessa ole yhtään sanaa, kirjaimellisesti ainoatakaan sanaa siitä, että sota on käynyt kiertämättömäksi. Zinovjevin kirjoituksessa puhutaan uuden sodan **mahdollisuudesta**. Siinä on kokonainen luku, jossa todistetaan, että sota on **mahdollinen**. Tämä luku päättyy lauseeseen: „Senpä vuoksi bolshevikki-leniniläisille on paikallaan ja vält-

tämätöntä ajatella nyt uuden sodan mahdollisuutta". (Yleistä naurua.) Kiinnittäkää huomiota, toverit,—„ajatella“ uuden sodan mahdollisuutta. Yhdessä kohtaa Zinovjevin kirjoituksessa sanotaan, että sota „käy“ kiertämättömäksi, mutta ei sanaakaan, kirjaimellisesti ei ainoatakaan sanaa, ole sanottu siitä, että sota on jo käynyt kiertämättömäksi. Ja tällä henkilöllä on,—kuinka sen nyt lievemmin sanoisi,—rohkeutta heittää syytös Buharinin teesejä vastaan, joissa sanotaan, että sota on käynyt todennäköiseksi ja kiertämättömäksi.

Mitä merkitsee puhua nyt sodan „mahdollisuudesta“? Se merkitsee, että meitä kiskotaan ainakin seitsemän vuotta taaksepäin, sillä jo noin seitsemän vuotta sitten Lenin sanoi, että sota Neuvostoliiton ja kapitalistisen maailman välillä on mahdollinen. Kannattiko Zinovjevin toistella menneitä ja esittää takaaskeleensa uutena sanana?

Mitä merkitsee puhua nyt, että sota käy kiertämättömäksi? Se merkitsee, että meitä kiskotaan ainakin nelisen vuotta taaksepäin, sillä jo Curzonin uhkavaatimuksen²⁴ aikoina me sanoimme, että sota käy kiertämättömäksi.

Kuinka saattoi käydä niin, että Zinovjev, joka vasta eilen kirjoitti noin sekavan ja mistään piittämättömän sotaa koskevan kirjoituksen, jossa ei ole sanaakaan siitä, että sota on käynyt kiertämättömäksi, kuinka on saattanut käydä niin, että tämä sama henkilö tohtii hyökkäillä Buharinin selviä ja tarkoin määriteltyjä teesejä vastaan sodan kiertämättömyydestä? Näin on käynyt siksi, että Zinovjev on unohtanut sen, mitä hän eilen kirjoitti. Asia on niin, että

Zinovjev kuuluu niihin onnellisiin ihmisiin, jotka kirjoittelevat unohtaakseen kirjoittamansa heti seuraavana päivänä. (Naurua.)

Zinovjev väitti täällä, että toveri Tshitsherin „on sysännyt“ Buharinin kirjoittamaan teesinsä siinä hengessä, että sota on todennäköinen ja kiertämätön. Minä kysyn: kuka „on sysännyt“ Zinovjevin kirjoittamaan artikkelin sodan mahdollisuudesta nyt, kun sota on jo käynyt kiertämättömäksi? (Naurua.)

Kysymys kapitalismin vakaantumisesta. Zinovjev hyökkäili täällä Buharinin teesejä vastaan väittäen, että vakaantumiskysymyksessä teesit eroavat Kominternin kannasta. Se on tietysti typerää. Zinovjev näytti sillä vain oman tietämättömyytensä vakaantumiskysymyksessä, kysymyksessä maailman kapitalismin. Zinovjev luulee, että kun kerran on olemassa vakaantuminen, niin vallankumouksen asia on siis mennyt kalua. Hän ei ymmärrä, että vakaantumisesta kasvavat esiin kapitalismin kriisi ja sen tuhon valmistelu. Eikö se ole tosiasia, että kapitalismi on viime aikoina parannellut ja järkiperaistännyt tekniikkaansa sekä tuottanut suunnattomia tavaramääriä, joita ei ole mahdollisuus realisoida? Eikö se ole tosiasia, että kapitalistiset hallitukset fasistisoituvat yhä enemmän hyökäten työväenluokkaa vastaan ja lujittaen tilapäisesti asemiaan? Merkitsevätkö nuo tosiasiat sitä, että vakaantuminen on käynyt kestäväksi? Eipä tietenkään! Päinvastoin, juuri nuo tosiasiat aiheuttavat maailman kapitalismin kriisin kärjistymisen, joka kriisi on verrattomasti syvempi kuin viimeisen imperialistisen sodan edellä ollut kriisi.

Juuri se tosiasia, että kapitalistiset hallitukset fasistisoituvat, juuri se tosiasia johtaa sisäisen tilanteen kärjistymiseen kapitalistisissa maissa ja työläisten vallankumouksellisiin esiintymisiin (Wien, Englanti).

Juuri se tosiasia, että kapitalismi järkiperaistää tekniikkaa ja tuottaa suunnattomat määrät tavaroita, joita markkinat eivät kykene nielemään, juuri se tosiasia johtaa siihen, että imperialistien leirissä kärjisty taistelu menekkimarkkinoista, pääomien vientimarkkinoista, että karttuu syitä uutta sotaa varten, maailman uudelleen jakamiseksi.

Onko vaikea ymmärtää, että maailman markkinoiden ollessa vissillä tavalla rajoitettuja ja „vaikutusalueiden“ ollessa vakinaisia kapitalismin tuotantomahdollisuuksien suunnaton kasvu voimistaa taistelua markkinoista ja syventää kapitalismin kriisiä?

Kapitalismi voisi päästä tästä kriisistä, jos se voisi nostaa työläisten palkkoja muutamia kertoja suuremmaksi, jos se voisi parantaa tuntuvasti talonpoikaiston aineellista asemaa, jos se voisi täten kohottaa vakavasti miljoonien työtätekevien ostokykyä ja laajentaa sisäisten markkinoiden vastaanottokykyä. Mutta silloin ei kapitalismi olisikaan kapitalismia. Juuri sen tähden, kun kapitalismi ei voi sitä tehdä, juuri sen tähden, kun kapitalismi ei käytä „tulojaan“ työtätekevien enemmistön hyvinvoinnin kohottamiseen, vaan sen riiston tehostamiseen ja pääoman vientiin vähemmän kehittyneisiin maihin vieläkin suurempien „tulojen“ saamiseksi,—juuri sen tähden taistelu menekkimarkkinoista ja taistelu pääoman vientimarkkinoista synnyttää vimmattua taistelua maailman ja vaikutusalueiden uudelleen jakamisesta, taistelua,

joka on jo tehnyt uuden imperialistisen sodan kiertämättömäksi.

Minkä tähden vissit imperialistiset piirit katsovat kiereen Neuvostoliittoa muodostaen yhteisrintamaa sitä vastaan? Sen tähden, että Neuvostoliitto on mitä rikkain markkina-alue tavarain ja pääoman vientiä varten. Minkä tähden nuo samat imperialistiset piirit harjoittavat interventiota Kiinassa? Sen tähden, että Kiina on mitä rikkain markkina-alue tavaroiden ja pääoman vientiä varten. Ja niin edelleen ja muuta sellaista.

Siinä juuri onkin pohja ja syy uuden sodan kiertämättömyydelle, samantekevää, syttyykö se erillisten imperialististen liittoutumien välillä vaiko Neuvostoliittoa vastaan.

Opposition onnettomuus on siinä, että se ei ymmärrä näitä yksinkertaisia, aivan alkeellisia asioita.

Kysymys maamme puolustuksesta. Ja nyt sallikaa pysähtyä viimeiseen kysymykseen, kysymykseen siitä, miten meidän oppositiomme hankkiutuu puolustamaan Neuvostoliittoa.

Toverit! Yhden tai toisen ryhmän, yhden tai toisen virtauksen, yhden tai toisen puolueen vallankumouksellisuutta ei voida tarkastaa sen mukaan, minkälaisia ilmoituksia tai julistuksia ne antavat. Vallankumouksellisuus tarkastetaan yhden tai toisen ryhmän, yhden tai toisen virtauksen, yhden tai toisen puolueen teoilla, sen toiminnalla, sen käytännöllisillä suunnitelmillä. Ihmisten ilmoituksiin ja julistuksiin ei voida luottaa, olkootpa ne kuinka vaikuttavia tahansa, ellei niitä vahvisteta teoilla ja ellei niitä toteuteta elämässä.

On olemassa eräs kysymys, joka on vedenjakajana kaikkien mahdollisten ryhmien, virtausten ja puolueiden välillä ja joka tarkastaa niiden vallankumouksellisuuden tai vastavallankumouksellisuuden. Tänä kysymyksenä on nyt kysymys Neuvostoliiton puolustuksesta, kysymys Neuvostoliiton ehdottomasta ja varauksettomasta puolustamisesta imperialismin taholta tulevilta hyökkäyksiltä.

Vallankumouksellinen on se, joka varauksitta, ehdottomasti, avoimesti ja rehellisesti, ilman salaisia sotilaallisia neuvotteluja on valmis suojaamaan, puolustamaan Neuvostoliittoa, sillä Neuvostoliitto on maailman ensimmäinen sosialismia rakentava proletaarinen vallankumouksellinen valtio. **Internationalisti** on se, joka varauksitta, horjumatta, ilman ehtoja on valmis puolustamaan Neuvostoliittoa sen vuoksi, että Neuvostoliitto on maailman vallankumousliikkeen tukikohta eikä tätä vallankumousliikettä voida suojata ja viedä eteenpäin puolustamatta Neuvostoliittoa. Sillä ken luulee suojaavansa maailman vallankumousliikettä sivuuttaen Neuvostoliiton ja sitä vastaan, hän menee vallankumousta vastaan, hän luisuu ehdottomasti vallankumouksen vihollisten leiriin.

Nyt, sodan uhatessa, on muodostunut kaksi leiriä ja sen yhteydessä myöskin kaksi kantaa: Neuvostoliiton ehdottoman puolustamisen kanta ja taistelun kanta Neuvostoliittoa vastaan. Niiden välillä on valittava, sillä mitään kolmatta kantaa ei ole eikä voi olla. Puolueettomuuskanta tässä suhteessa, horjunta, varaukset ja kolmannen kannan etsiskelyt ovat yritystä kiertää vastuuta, vältellä ehdotonta taistelua Neuvostoliiton puolustamiseksi, jäädä syrjään Neu-

vostoliiton puolustuksen kaikkein vastuunalaisimmalla hetkellä. Mutta mitä merkitsee vastuun kiertäminen? Se merkitsee luisumista huomaamatta Neuvostoliiton vastustajien leiriin.

Näin on nyt kysymys.

Kuinka on opposition laita Neuvostoliiton puolustuksen, sen suojaamisen kannalta?

Sallikaa viitata, koska asia kerran tuli puheeksi, Trotskin tunnettuun kirjeeseen Keskuskontrollikomitealle näyttääkseni teille sen puolustus-„teorian“, sen puolustustunnuksen, joka Trotskilla on kaiken varalta, Neuvostoliittoa vastaan syttyvän sodan varalta. Toveri Molotov puheessaan jo esitti sitaatin tuosta kirjeestä, mutta hän ei esittänyt sitä kokonaan. Sallikaa esittää se kokonaan.

Kuulkaa, miten Trotski käsittää tappiontoivomiskannan ja puolustuskannan:

„Mitä on tappiontoivomiskanta? Politiikkaa, joka on suunnattu edistämään vihollisluokan käsissä olevan „oman“ valtionsa tappiota. Tappiontoivomiskannan kaikkinaisen muulla tavalla ymmärtäminen ja selittäminen on väärennystä. Niinpä esimerkiksi, kun joku sanoo, että valistumattomien ja häikäilemättömien lunttaajien poliittinen linja on lakaistava pois kuin roska, nimenomaan työväen valtion voiton hyväksi, niin hän ei siitä vielä tule millään muotoa „tappion toivojaksi“. Päinvastoin, nykyisissä konkreettisissa oloissa hän juuri onkin oikea vallankumouksellisen puolustuskannan ilmaisija: aatteellinen roska ei tuo voittoa!

Muiden luokkien historiasta voitaisiin löytää siitä esimerkkejä, ja sängen opettavaisia esimerkkejä. Esitämme vain yhden. Imperialistisen sodan alkaessa Ranskan porvaristolla oli johdossaan hallitus ilman peräsintä ja purjeita. Clémenceaun ryhmä oli oppositiossa tuohon hallitukseen. Sodasta ja sotasuurista huolimatta, siitäkkin huolimatta, vaikka saksalaiset olivat 80 kilometrin päässä Pariisista (Clémenceau sanoi: „juuri sen tähden“), hän kävi raivokasta taistelua pikkuporvarillista

löyhyyttä ja epäröintiä vastaan — imperialistisen julmuuden ja säälimättömyyden puolesta. Clémenceau ei pettänyt luokkaansa, porvaristoa, päinvastoin, hän palveli sitä uskollisemmin, lujemmin, päättäväisemmin ja viisaammin kuin Viviani, Painlevé ja K°. Myöhempi tapausten kulku todisti sen. Clémenceaun ryhmä tuli valtaan ja johdonmukaisemmalla, vieläkin ryövärimäisemmällä imperialistisella politiikalla se turvasi voiton Ranskan porvaristolle. Oliko sellaisia ranskalaisia lehtimiehiä, jotka nimittivät Clémenceaun ryhmää tappiontoivojiksi? Luultavasti oli: tyhmyreitä ja parjaajia laahustaa kaikkien luokkien kuormastoissa. Mutta niillä ei aina ole mahdollisuutta näytellä yhtä huomattavaa osaa“ (Trotskin kirjeestä toveri Ordzhonikidzelle heinäkuun 11 päivältä 1927).

Siinä on Trotskin ehdottama, luvallanne sanoen, Neuvostoliiton puolustuksen „teoria“.

„Pikkuporvarillinen löyhyys ja epäröinti“ — se kuuluu olevan puolueemme enemmistö, Keskuskomiteamme enemmistö, hallituksemme enemmistö. Clémenceau on Trotski ja hänen ryhmänsä. (N a u r u a.) Jos vihollinen pääsee noin 80 kilometrin päähän Kremlin muureista, niin tämä uudelleen ilmaantunut Clémenceau, tämä operetti-Clémenceau yrittää, kuten huomaamme, kukistaa ensin nykyisen enemmistön juuri sen tähden, kun vihollinen on 80 kilometrin päässä Kremlistä, ja ryhtyä sitten järjestämään puolustusta. Ja jos se onnistuu meidän operetti-Clémenceaullemme, niin osoittautuu, että se juuri onkin todellista ja ehdotonta Neuvostoliiton puolustamista.

Ja saadakseen sen aikaan, hän, Trotski, s.o. Clémenceau, yrittää ensin „lakaista ulos“ tämän „roskan“ „työväen valtion voiton hyväksi“. Entä mitä tämä „roska“ sitten on? Osoittautuu, että se on puolueen enemmistö, Keskuskomitean enemmistö, hallituksen enemmistö.

Siis osoittautuu, että kun vihollinen pääsee 80 kilometrin päähän Kremlistä, niin tämä operetti-Clémenceau ei tule toimimaan Neuvostoliiton puolustamiseksi, vaan puolueen nykyisen enemmistön kukittamiseksi. Ja sitä hän nimittää puolustukseksi!

Onhan se tietysti hieman naurettavaa, kun tämä pieni Don Quijote-ryhmä, joka on neljän kuukauden kuluessa saanut kootuksi tuskin tuhatkunta ääntä, kun tämä piskuinen ryhmä uhkaa miljoonapuoluetta: „minä lakaisen sinut pois“. Voitte kuvitella, miten surkea on Trotskin ryhmän asema, kun se, tehtyään hiki päässä työtä neljän kuukauden ajan, on saanut kootuksi tuskin tuhatkunta allekirjoitusta. Luulen, että mikä oppositiolaisten ryhmä tahansa olisi voinut koota joitakin tuhansia allekirjoituksia, jos se vain osaisi toimia. Toistan: on naurettavaa, kun tämä pieni ryhmä, missä on enemmän johtajia kuin armeijaa (naurua), tehtyään työtä kokonaista neljä kuukautta ja saatuaan kootuksi tuskin tuhatkunta allekirjoitusta, kun tämä ryhmä uhkailee miljoonapuoluetta: „minä lakaisen sinut pois“. (Naurua.)

Ja kuinka se käy päinsä, että pieni fraktio-ryhmä voisi „lakaista pois“ miljoonapuolueen? Vai luulevatko oppositioon kuuluvat toverit, että puolueen nykyinen enemmistö, Keskuskomitean enemmistö on satunnainen, ettei sillä ole juuria puolueessa, ettei sillä ole juuria työväenluokassa, että se antaa itsensä vapaaehtoisesti operetti-Clémenceaun „lakaistavaksi“? Ei, tämä enemmistö ei ole satunnainen. Se on valikoitunut vuosi vuodelta, puolueemme kehityksen kulussa, se on tarkastettu taistelujen

tulessa, Lokakuun aikana, Lokakuun jälkeen, kansalaissodan aikana, sosialismin rakentamisen aikana.

Tällaisen enemmistön „lakaisemiseksi pois“ on aloitettava kansalaissota puolueessa. Ja niin Trotski aikookin aloittaa puolueessa kansalaissodan hetkellä, jolloin vihollinen on 80 kilometrin päässä Kremlistä. Pitemmälle ei kai enää voida mennä...

Entä nykyiset opposition johtajat? Eikö heitä ole tarkastettu? Onko se sattuma, että he, jotka olivat yhteen aikaan tärkeimmillä paikoilla puolueessamme, osoittautuivat sitten luopureiksi? Eihän tarvinne enää todistella, ettei tätä seikkaa voida pitää sattumana? Ja nyt Trotski haluaa opposition ryhmäohjelman allekirjoittaneen pienen ryhmän avulla kääntää puolueemme historian pyörää takaisinpäin hetkellä, jolloin vihollinen tulee olemaan 80 kilometrin päässä Kremlistä, ja sanotaan, että osa tovereista allekirjoitti opposition ryhmäohjelman siksi, että luuli, että kun allekirjoittaa, niin sitten ei oteta sotaan. (Naurua.)

Ei, herttainen Trotski, teille olisi parempi, kun ette puhuisi „roskan lakaisemisesta“. Olisi parempi, kun ette puhuisi, sillä nuo sanat ovat tarttuvia. Jos enemmistöön „tarttuu“ teistä roskanlakaisemismenetelmä, niin en tiedä, koituuko se hyväksi oppositiolle. Ja eihän ole poissa sekään mahdollisuus, että tuo menetelmä voi „tarttua“ Keskuskomitean enemmistöön ja että se „lakaisee pois“ yhden ja toisen.

Puheet poislakaisemisesta eivät aina ole suotavia ja vaarattomia, sillä ne voivat „tarttua“ Keskuskomiteamme enemmistöön ja panna sen „lakaisemaan pois“ yksiä ja toisia. Ja jos Trotski aikoo ojentaa luudan puoluetta ja sen enemmistöä vastaan, niin

mitä ihmeteltävää siinä on, jos puolue kääntääkin tämän luudan ja ojentaa sen oppositiota vastaan?

Nyt me tiedämme, miten oppositio aikoo puolustaa Neuvostoliittoa. Trotskin itse asiassa tappiomielinen teoria Clémenceausta, jota koko oppositio on kannattanut, puhuu meille siitä kyllin selvää kieltä.

Näin siis osoittautuu, että Neuvostoliiton puolustuksen turvaamiseksi on ennen kaikkea välttämättä tehtävä Clémenceaun eksperimentti.

Tämä on, niin sanoaksemme, opposition ensimmäinen askel kohti „ehdotonta“ Neuvostoliiton puolustamista.

Toinen askel Neuvostoliiton puolustamista kohti, kuten osoittautuu, on se, että puolueemme julistetaan keskustalaiseksi. Osoittautuu, että sen tosiasian, että puolueemme käy taistelua niin kommunismista vasemmalle poikkeamaa vastaan (Trotski—Zinovjev) kuin kommunismista oikeallekin poikkeamaa vastaan (Smirnov—Sapronov), sen tosiasian meidän tomppelimainen oppositiomme arvioi keskustalaisuudeksi.

Osoittautuu, että nämä houkkiot ovat unohtaneet sen, että taistelllessamme molempia poikkeamia vastaan me vain täytämme Leninin neuvoja, joka vaati ehdottomasti päättäväistä taistelua sekä „vasemmistolaisista doktrinäärisyyttä“ että „oikeisto-opportunismia“ vastaan.

Opposition johtajat ovat sanoutuneet irti leninismistä jättäen unholaan Leninin neuvot. Opposition johtajat eivät halua tunnustaa, että heidän blokkinsa, oppositioblokkinsa, on kommunismista poikenneiden vasemmisto- ja oikeistouklonistien blokki. He eivät halua myöntää, että heidän nykyinen blokkinsa on

Trotskin tunnetun ja surullisen kuuluisuuden saaneen Elokuun blokin henkiinherättämistä uudella perustalla. He eivät halua ymmärtää, että juuri tässä blokissa piilee rappeutumisen vaara. He eivät halua myöntää, että sellaisten „ultravasemmistolaisten“ kuin Maslovin ja Ruth Fischerin tapaisten veijarien ja vastavallankumouksellisten sekä gruusialaisten natsionalisti-uklonistien yhteenliittyminen samaan leiriin on Elokuun likvidaattoriblokin mitä kehnoin toisinto.

Osoittautuu siis, että puolustuksen järjestämiseksi pitää julistaa puolueemme keskustalaiseksi ja yrittää riistää siltä se tenhovoima, joka sillä on työläisten keskuudessa.

Tämä on, niin sanoaksemme, opposition toinen askel kohti „ehdotonta“ Neuvostoliiton puolustamista.

Kolmas askel Neuvostoliiton puolustamista kohti, kuten osoittautuu, on se, että puolueemme julistetaan olemattomaksi ja kuvataan se „Stalinin ryhmäkunnaksi“. Mitä oppositiolaiset tahtovat sillä sanoa? He tahtovat sillä sanoa, ettei puoluetta olekaan, että on vain „Stalinin ryhmäkunta“. He tahtovat sanoa sillä, etteivät puolueen päätökset ole heille velvoittavia ja että he voivat rikkoa näitä päätöksiä milloin ja missä oloissa tahansa. He tahtovat siten helpottaa taisteluun puolueettamme vastaan. Tosin he ovat ottaneet tämän asemen menshevistisen „Sotsialistitsheski Vestnikin“²⁵ ja porvarillisen „Rulj“ lehden²⁶ asevarastosta. Tosin ei kommunisteille ole soveliasta ottaa aseita menshevikeiltä ja porvarillisilta vastavallankumouksellisilta. Mutta mitä he siitä välittävät? Oppositiolle

ovat kaikki keinot kelvollisia, kunhan vain olisi käynnissä taistelu puoluetta vastaan.

Osoittautuu siis, että Neuvostoliiton puolustuksen valmistelemiseksi on julistettava puolue olemattomaksi, se sama puolue, jota ilman ei minkäänlainen puolustus ole ajateltavissa.

Tämä on, niin sanoaksemme, opposition kolmas askel kohti „ehdotonta“ Neuvostoliiton puolustamista.

Neljäs askel Neuvostoliiton puolustamiseksi, kuten osoittautuu, on se, että Komintern on pirstottava, järjestettävä Saksassa uusi puolue veijarien ja vastavallankumouksellisten Ruth Fischerin ja Maslovin johdolla sekä vaikeutettava siten Neuvostoliiton tukemista Länsi-Euroopan proletariaatin taholta.

Osoittautuu siis, että Neuvostoliiton puolustuksen valmistelemiseksi pitää pirstoa Komintern.

Tämä on, niin sanoaksemme, opposition neljäs askel kohti „ehdotonta“ Neuvostoliiton puolustamista.

Viides askel Neuvostoliiton puolustamista kohti, kuten osoittautuu, on se, että puolueellamme väitetään olevan thermidorilaisia tendenssejä, että puolue pirstotaan ja aletaan luoda uutta puoluetta. Sillä jos meillä ei ole puoluetta, jos on olemassa vain „Stalinin ryhmäkunta“, jonka päätökset eivät ole puolueen jäsenille velvoittavia, jos tämä ryhmä on thermidorilainen, — vaikka on typerää ja tomppelimaista puhua puolueemme thermidorilaisuudesta, — niin mitä sitten jää jällelle?

Osoittautuu siis, että Neuvostoliiton puolustuksen järjestämiseksi pitää puolueemme pirstoa ja ryhtyä järjestämään uutta puoluetta.

Tämä on, niin sanoaksemme, opposition viides askel kohti „ehdotonta“ Neuvostoliiton puolustamista.

Siinä on viisi tärkeintä toimenpidettä, joita oppositio esittää Neuvostoliiton puolustamiseksi.

Tarvitseeko enää todistella sitä, että näillä kaikilla opposition toimenpiteillä ei ole mitään yhteistä maamme puolustuksen kanssa, maailman vallankumouksen ahjon puolustuksen kanssa?

Ja nämä henkilöt tahtovat, että me julkaisisimme heidän tappiomielisiä, puolimenshevistisiä kirjoituksiaan puoluelehdistössämme! Minä he meitä pitävät? Vai onko meillä jo paino-„vapaus“ „anarkisteista monarkisteihin saakka“? Sitä ei ole eikä tule. Minkä tähden me emme julkaise menshevistisiä kirjoituksia? Sen tähden, ettei meillä ole paino-„vapautta“ leniniläisvastaisille, neuvostovastaisille virtauksille „anarkisteista monarkisteihin saakka“.

Mitä oppositiolaiset haluavat vaatiessaan heidän puolimenshevististen, tappiomielisten kirjoitustensa julkaisemista? He haluavat avata luukun porvarilliselle paino-„vapaudelle“, eivätkä he tällöin näe sitä, että sillä he elvyttävät neuvostovastaisia aineksia, tehostavat niiden painostusta proletariaatin diktatuuria vastaan ja raivaavat tietä porvarilliselle „demokratialle“. Koputtavat yhteen oveen, mutta avaavatkin toisen.

Kuulkaa, mitä herra Dan kirjoittaa oppositiosta:

„Venäläiset sosialidemokraatit tervehtisivät palavasti tällaista opposition legalisoimista, vaikkakaan heillä ei ole mitään yhteistä sen myönteisen ohjelman kanssa. He tervehtisivät poliittisen taistelun legalisuutta, diktatuurin julkista itselikvidoitu-

mista ja siirtymistä uusiin poliittisiin muotoihin, joissa avautuu laaja mahdollisuus laajakantoiselle työväenliikkeelle" („Sotsialistitšeski Vestnik“ № 13, heinäkuu 1927).

„Diktatuurin julkista itselikvidoitumista“ — sitä Neuvostoliiton viholliset teiltä odottavat ja siihen teidän politiikkanne johtaa, oppositioon kuuluvat toverit.

Toverit! Edessämme on kaksi vaaraa: sodanvaara, joka on muodostunut sodanuhkaksi, ja puolueemme eräiden renkaiden rappeutumisen vaara. Ryhtyesämme valmistelemaan puolustusta meidän on luotava puolueeseemme rautainen kuri. Ilman sellaista kuria ei puolustus ole mahdollista. Meidän on lujitettava puoluekuria, meidän on pantava aisoihin kaikki ne, jotka hajoittavat puoluettamme. Meidän on pantava aisoihin kaikki ne, jotka hajoittavat meidän veljespuolueitamme Lännessä ja Idässä. (Suosionosoituksia.) Meidän on pantava aisoihin kaikki ne, jotka hajoittavat veljespuolueitamme Lännessä ja saavat siinä kannatusta sellaisilta veijareilta kuin Souvarine'ilta, Ruth Fischeriltä, Maslovilta ja sekottaja Treintiltä.

Vain siten ja vain sillä tavalla me voimme ottaa sodan vastaan täysin varustautuneina koettaen suostua samalla eräisiin aineellisiin uhrauksiin lykätäksemme sodan syttymistä, voittaaksemme aikaa, selviytyäksemme kapitalismista lunnaita maksamalla.

Se meidän on tehtävä ja sen me teemme.

Toinen vaara on rappeutumisen vaara.

Mistä se uhkaa? Juuri tuolta (osoittaa oppositioon). Tämä vaara on likvidoitava. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

PUHE ELOKUUN 5 PÄIVÄNÄ

Toverit! Zinovjev käyttäytyi karkean epälojaalisesi tätä täysistuntoa kohtaan, kun hän palasi puheessaan uudelleen jo ratkaistuun kysymykseen kansainvälisestä tilanteesta.

Me käsittelemme nyt päiväjärjestyksen neljättä kysymystä — „Trotskin ja Zinovjevin puoluekuririkkomuksesta“. Mutta Zinovjev, kiertäen käsiteltävän kysymyksen, palaa kansainvälistä tilannetta koskevaan kysymykseen ja koettaa asettaa jo ratkaistun kysymyksen uudelleen pohdittavaksi. Ja tällöin hän puheessaan kärjistää kysymyksen Stalinia vastaan unohtaen, että me emme nyt käsittele kysymystä Stalinista, vaan Zinovjevin ja Trotskin tekemästä puoluekurin rikkomuksesta.

Sen tähden minun on pakko palata puheessani koskettelemaan jo ratkaistun kysymyksen eräitä puolia osoittaakseni Zinovjevin esiintymisen perusteettomuuden.

Pyydän anteeksi, toverit, mutta minun on sanottava samalla muutama sana Zinovjevin hyökkäilyistä Stalinia vastaan. (Ä ä n i ä: „Pyydämme!“.)

Ensiksi. Jostakin syystä Zinovjev muistutti puheessaan Stalinin horjunnasta vuoden 1917 maaliskuussa puhuen tällöin paljon perättömiä. En ole koskaan kieltänyt sitä, että maaliskuussa 1917 minulla oli jonkinlaista horjuntaa, että tätä horjuntaa kesti minulla kaiken kaikkiaan viikon tai kaksi, että Leninin saavuttua huhtikuussa 1917 tämä horjunta lakkasi ja Huhtikuun konferenssissa vuonna 1917 minä olin samassa rivissä toveri Leninin kanssa Kamenevia ja hänen oppositioryhmäänsä vastaan. Kaikesta tästä olen maininnut useita kertoja puoluelehdistössämme (kts. „Tiellä Lokakuuhun“, „Trotskilaisuus vaiko leninismi?“ j.n.e.).

En ole koskaan pitänyt enkä pidä itseäni erehtymättömänä. En ole koskaan salannut virheitäni enkä edes tilapäistä horjuntaakaan. Mutta ei voida salata myöskään sitä, etten ole koskaan pitänyt kiinni virheitäni enkä ole koskaan rakentanut tilapäisestä horjunnastani ryhmäohjelmaa, erikoista ryhmää j.n.e.

Mutta mitä tekemistä tällä on nyt käsiteltävänä olevan kysymyksen kanssa Zinovjevin ja Trotskin tekemästä puoluekurin rikkomuksesta? Mitä varten Zinovjev, kiertäen käsiteltävän kysymyksen, palaa muistelemaan vuoden 1917 maaliskuuta? Onkohan hän unohtanut omat virheensä, oman taistelunsa Leniniä vastaan ja oman erikoisen ryhmäohjelmansa Leninin puoluetta vastaan elokuussa, syyskuussa, lokakuussa ja marraskuussa vuonna 1917? Tai ehkä Zinovjev luulee muistelmilla menneistä ajoista saavansa siirrettyksi taka-alalle nyt käsiteltävänä olevan kysymyksen Zinovjevin ja Trotskin tekemästä puoluekurin rikkomuksesta? Ei, se temppu ei Zinovjeviltä onnistu.

Toiseksi. Edelleen Zinovjev esitti lainauksen kirjeestäni, jonka kirjoitin hänelle kesällä 1923, joitakin kuukausia ennen vuoden 1923 vallankumousta Saksassa. En muista tämän kirjeen historiaa. Minulla ei ole kopiota tuosta kirjeestä, joten en voi varmuudella sanoa, onko Zinovjev siteerannut sitä oikein. Kirjoitin sen muistaakseni heinäkuun lopulla tai elokuun alussa vuonna 1923. Mutta minun on sanottava, että tuo kirje on ehdottomasti oikea alusta loppuun saakka. Vedotessaan tähän kirjeeseen Zinovjev haluaa nähtävästi sanoa, että minä suhtauduin yleensä skeptillisesti vuoden 1923 vallankumoukseen Saksassa. Se on tietysti pötyä.

Kirjeessä kosketeltiin ennen kaikkea kysymystä vallan viipymättömästä valtaamisesta kommunistien käsiin. Vuoden 1923 heinäkuussa tai elokuun alussa ei Saksassa ollut vielä sitä syvää vallankumouksellista kriisiä, joka nostaa jalkeille miljoonajoukot, paljastaa sosialidemokratian sovittelupolitiikan, desorganisoi kokonaan porvariston ja asettaa kysymyksen vallan viipymättömästä valtaamisesta kommunistien käsiin. Luonnollisesti ei heinä—elokuun tilanteessa voinut olla puhuttakaan kommunistien viipymättömästä vallan ottamisesta Saksassa, kun heillä sitäpaitsi oli vähemmistö työväenluokan riveissä.

Onko tämä kanta oikea? Mielestäni se on oikea. Ja samalla kannalla oli silloin Politbyroo.

Toinen kysymys, johon kirjeessä kajottiin, koski kommunististen työläisten mielenosoitusten toimeenpanemista hetkellä, jolloin aseistetut fasistit koettivat provosoida kommunisteja ennenaikaiseen esiintymiseen. Olin silloin sillä kannalla, ettei kommunistien

pidä antaa provosoida itseään. Enkä vain minä, vaan koko Politbyroo oli samaa mieltä.

Mutta kahden kuukauden kuluttua tilanne Saksassa muuttuu jyrkästi vallankumouksellisen kriisin kärjistymisen suuntaan. Poincaré ryhtyy sotilaalliseen hyökkäykseen Saksaa vastaan; finanssipula Saksassa saa katastrofisen luonteen; Saksan hallituksen sisällä alkaa hajaannus ja yhtämittaiset ministerinvaihdokset; vallankumouksen hyökyaalto kohoaa repien rikki sosialidemokratiaa; alkaa työläisten siirtyminen joukoittain sosialidemokratiasta kommunistien puolelle; päiväjärjestykseen tulee kysymys vallan valtaamisesta kommunistien käsiin. Tässä tilanteessa minä, niinkuin muutkin Kominternin valiokunnan jäsenet, olin päättäväisesti ja selvästi sillä kannalla, että valta oli viipymättä vallattava kommunistien käsiin.

On tunnettua, että silloin muodostettu Kominternin Saksan valiokunta, johon kuuluivat Zinovjev, Buharin, Stalin, Trotski, Radek ja eräitä saksalaisia tovereita, teki useita konkreettisia päätöksiä suoranaisen avun antamisesta saksalaisille tovereille vallan valtaamiseksi.

Olivatko tämän valiokunnan jäsenet siihen aikaan kaikissa suhteissa samaa mieltä keskenään? Ei, eivät olleet. Erimielisyyttä oli silloin kysymyksessä Neuvostojen muodostamisesta Saksassa. Minä ja Buharin väitimme, etteivät tehdaskomiteat voi korvata Neuvostoja, ja ehdotimme proletaaristen Neuvostojen viipymätöntä muodostamista Saksassa. Trotski ja Radek sekä myöskin eräät saksalaiset toverit vastustivat Neuvostojen muodostamista ollen sitä mieltä, että tehdaskomiteat ovat riittäviä vallan valtaa-

miseksi. Zinovjev horjui näiden kahden ryhmän välillä.

Huomatkaa, toverit, että kysymys ei silloin ollut Kiinasta, jossa on vain joitakin miljoonia proletaareja, vaan Saksasta, korkealle kehittyneestä teollisuusmaasta, jossa oli silloin noin 15 miljoonaa proletaaria.

Miten nämä mielipide-eroavaisuudet silloin päättyivät? Siten, että Zinovjev loikkasi Trotskin ja Radekin puolelle ja kysymys Neuvostoista ratkaistiin kielteisesti.

Tosin Zinovjev on myöhemmin katunut näitä syntejään. Mutta se ei tee tyhjäksi sitä tosiasiaa, että Zinovjev oli silloin opportunistisella oikeistosivustalla eräässä Saksan vallankumouksen peruskysymyksessä, mutta Buharin ja Stalin olivat vallankumouksellisella, kommunistisella sivustalla.

Kuulkaa, mitä Zinovjev puhui siitä myöhemmin:

„Kysymyksessä Neuvostoista (Saksassa. J. St.) me teimme virheen siinä, että annoimme peräksi Trotskille ja Radekille. Joka kerta, kun näissä kysymyksissä annetaan peräksi, vakuutaudut tekeväsi virheen. Työväen Neuvostoja ei voitu silloin muodostaa, mutta se oli koetinkivi sen seikan selville saamiseksi, onko kanta sosialidemokraattinen vaiko kommunistinen. Meidän ei olisi pitänyt antaa peräksi tässä kysymyksessä. Myönnitys oli meidän taholtamme virhe. Näin, toverit, on tämän asian laita“ (pikakirjoituspöytäkirja Kominternin Toimeenpanevan Komitean Puhemiestön 5. istunnosta yhdessä Saksan kommunistisen puolueen edustajien kanssa tammikuun 19 pnä 1924, s. 70).

Zinovjev sanoo tässä lainauksessa, että „me teimme virheen“. Ketkä „me“? Mitään „meitä“ ei silloin ollut eikä voinut olla. Virheen teki nimenomaan Zinovjev, joka loikkasi Trotskin ja Radekin puolelle ja asettui heidän virheelliselle kannalleen.

Sellaisia ovat tosiasiat.

Zinovjevin olisi parasta olla muistelematta vuoden 1923 vallankumousta Saksassa ja häpäisemättä itseään täysistunnon edessä, semmitenkin kun hänen herättämällään kysymyksellä Saksan vallankumouksesta, kuten näette, ei ole mitään tekemistä täysistunnon päiväjärjestyksen parhaillaankäsiteltävän neljännen kysymyksen kanssa.

Kiinan kysymys. Zinovjevin mukaan Stalin selostuksessaan puolueen XIV edustajakokouksessa samaisti Kiinan Amerikan kanssa. Se on tietysti typeryyttä. Selostuksessani ei ollut eikä voinut olla puhetta minkäänlaisesta Kiinan samaistamisesta Amerikan kanssa. Todellisuudessa selostuksessani oli puhe vain Kiinan kansan oikeudesta kansalliseen yhteenliittymiseen ja kansalliseen vapautukseen ulkomaalaisesta ikeestä. Kärjistäen kysymyksen imperialistista lehdistöä vastaan minä sanoin, että jos te, herrat imperialistit, pidätte ainakin sanoissa oikeana kansallisen sodan Italiassa, kansallisen sodan Amerikassa, kansallisen sodan Saksassa yhteenliittymiseksi ja ulkomaisen ikeen alta vapautumiseksi, niin miksi Kiina olisi näitä maita huonompi ja miksei Kiinan kansalla ole oikeutta kansalliseen yhteenliittymiseen ja vapautumiseen.

Näin minä puhuin selostuksessani kajoamatta lainkaan kysymykseen Kiinan vallankumouksen näköaloista ja tehtävistä kommunismin kannalta.

Onko tällainen kysymyksen asettelu paikallaan taistelussa porvarillista lehdistöä vastaan? On selvää, että se on paikallaan. Zinovjev ei ymmärrä tätä yksinkertaista asiaa, mutta se on jo hänen ymmärtämättömyytensä eikä minkään muun syytä.

Osoittautuu, että Zinovjev pitää vääränä sitä politiikkaa, jonka tarkoituksena oli Uhanin Kuomintangin muuttaminen, silloin kun se oli vallankumouksellinen, proletariaatin ja talonpoikaiston tulevan vallankumouksellis-demokraattisen diktatuurin ytimeksi. On paikallaan kysyä, mitä väärää siinä on? Vai eikö se ole tosiasia, että tämän vuoden alussa Uhanin Kuomintang oli vallankumouksellinen? Minkä tähden Zinovjev sitten huusi „kaikkinaisen avun antamisesta“ Uhanin Kuomintangille, ellei Uhanin Kuomintang ollut vallankumouksellinen? Minkä tähden oppositio sitten vannoi kannattavansa kommunistisen puolueen jäämistä Uhanin Kuomintangiin, ellei se ollut silloin vallankumouksellinen? Mitä arvoa olisi ollut kommunisteilla, jotka kuuluu Uhanin Kuomintangiin ja nauttien siellä vaikutusvaltaa eivät olisi yrittäneet vetää kuomintangilaisia mukana kulkijoita mukaansa eivätkä olisi yrittäneet tehdä Uhanin Kuomintangista vallankumouksellis-demokraattisen diktatuurin ydintä? Minä sanoisin, että sellaiset kommunistit eivät olisi olleet penninkään arvoisia.

Tosin tämä yritys ei onnistunut, koska Kiinan imperialistit ja feodaalit osoittautuivat tässä vaiheessa voimakkaammiksi kuin vallankumous, ja Kiinan vallankumous kärsi sen johdosta tilapäisen tappion. Mutta merkitseekö se, että kommunistisen puolueen politiikka olisi ollut väärä?

Vuonna 1905 venäläiset kommunistit yrittivät samoin tehdä silloin olemassa olleista Neuvostoista proletariaatin ja talonpoikaiston tulevan vallankumouksellis-demokraattisen diktatuurin ytimen. Kuitenkaan sekään yritys ei silloin onnistunut luokkavoi-

mien epäedullisen suhteen vuoksi, sen vuoksi, kun tsaarivalta ja feodaalit osoittautuivat voimakkaamiksi kuin vallankumous. Mutta merkitseekö se, että bolshevikkien politiikka olisi ollut virheellistä? Selvää on, ettei merkitse.

Zinovjev väittää edelleen, että Lenin kannatti **työväen** edustajain Neuvostojen viipymätöntä muodostamista Kiinassa. Tällöin Zinovjev vetoaa Leninin teeseihin siirtomaakysymyksestä, jotka hyväksyttiin Kominternin II kongressissa. Mutta tässä Zinovjev yksinkertaisesti vie puoluetta harhaan.

Lehdistössä on useita kertoja mainittu ja se on tässäkin toistettava, että Leninin teeseissä ei ole ainoatakaan sanaa **työväen** edustajain Neuvostoista Kiinassa.

Lehdistössä on useita kertoja mainittu ja tässäkin on toistettava, että Lenin ei teeseissään tarkoittanut **työväen** edustajain Neuvostoja, vaan „talonpoikain Neuvostoja“, „kansan Neuvostoja“, „työtätekevien Neuvostoja“, ja hän teki nimenomaan sen varauksen, että kysymys on sellaisista maista, „missä ei ole tai ei ole **juuri** lainkaan teollisuusproletariaattia“.

Voidaanko Kiinaa pitää niitten maitten luokkaan kuuluvana, joissa „ei ole tai ei ole **juuri** lainkaan teollisuusproletariaattia“? On selvää, ettei voida. Voidaanko Kiinassa muodostaa talonpoikain Neuvostoja, työtätekevien Neuvostoja, kansan Neuvostoja muodostamatta ensin **työväenluokan** luokka-Neuvostoja? On selvää, ettei voida. Minkä vuoksi oppositio sitten pettää puoluetta vetoamalla Leninin teeseihin?

Kysymys **hengähdystauosta**. Lenin sanoi vuonna 1921, kansalaissodan päättymisen jälkeen, että meillä

on nyt saatu sodasta eräänlainen hengähdystauko, joka hengähdystauko on käytettävä sosialismin rakentamiseen. Zinovjev saivarteleo nyt Staliniä vastaan, väittäen hänen tehneen tästä hengähdystauosta hengähdyskauden, mikä on muka ristiriidassa väitteen kanssa sodan uhkasta Neuvostoliiton ja imperialistien välillä.

Sanomattakin on selvää, että Zinovjev harjoittaa tässä tyhmää ja naurettavaa saivartelua. Vai eikö tosiasia ole se, että meillä ei ole enää seitsemään vuoteen ollut sotilaallisia yhteentörmäyksiä imperialistien ja Neuvostoliiton välillä? Voidaanko tätä seitsenvuotista aikajaksoa nimittää hengähdyskaudeksi? Selvä on, että voidaan ja pitää nimittää. Lenin puhui useasti Brestin rauhan kaudesta, ja kuitenkin jokainen tietää, ettei tätä kautta jatkunut enempää kuin vuoden ajan. Miksi vuoden kestänyttä Brestin rauhan kautta voidaan nimittää kaudeksi, mutta seitsenvuotista hengähdyskautta ei saisi nimittää hengähdyskaudeksi? Kuinka voidaan Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean yhdistettyä täysistuntoa vaivata tällaisella naurettavalla ja typerällä saivartelulla?

Puolueen diktatuurista. Puoluelehdistössämme on useita kertoja ollut puhe siitä, että Zinovjev väaristeleo leniniläistä käsitettä puolueen „diktatuurista“ samaistaen proletariaatin diktatuurin ja puolueen diktatuurin. Puoluelehdistössämme on ollut useita kertoja puhetta siitä, että puolueen „diktatuurilla“ Lenin tarkoitti puolueen johtoa työväenluokkaan nähden, toisin sanoen ei puolueen väkivaltaa työväenluokkaa kohtaan, vaan johtamista vakuuttamisen ja

työväenluokan poliittisen kasvatuksen tietä, nimenomaan yhden puolueen johtoa, joka ei jaa eikä halua jakaa sitä toisten puolueiden kanssa.

Zinovjev ei ymmärrä sitä, hän väärentää leniniläistä käsitettä. Ja väärentäessään leniniläistä käsitettä puolueen „diktatuurista“ Zinovjev ehkä itsekään sitä ymmärtämättä tekee tietä „arakshejevilaisuuden“ juurruttamiselle puolueeseen ja Kautskyn harjoittaman Leninin parjauksen puolustelulle siitä, että Lenin toteuttaa muka „puolueen diktatuuria työväenluokkaan nähden“. Onko se hyväksi? Selvää on, ettei se ole hyväksi. Kuka siihen on syyssä, jos Zinovjev ei ymmärrä näitä yksinkertaisia asioita?

Kansallisesta kulttuurista. Se, mitä Zinovjev lörpötteli täällä kansallisesta kulttuurista, kannattaisi tulla ikuistetuksi, jotta puolue tietäisi, että Zinovjev vastustaa Neuvostoliiton kansojen kansallisen kulttuurin kehittämistä neuvostollisella perustalla, että hän on todellisuudessa kolonisation kannattaja.

Me olemme pitäneet ja pidämme kansallisen kulttuurin tunnusta porvariston valtakaudella monikansallisessa valtiossa porvarillisena tunnuksena. Minkä tähden? Sen tähden, että kansallisen kulttuurin tunnus porvariston valtakaudella tällaisessa valtiossa merkitsee kaikkien kansallisuuksien työtätekevien joukkojen henkistä alistamista porvariston johdettavaksi, alistamista sen määräysvaltaan, sen diktatuuriin.

Sen jälkeen, kun proletariaatti oli ottanut vallan, me julistimme tunnukseksi Neuvostoliiton kansojen kansallisen kulttuurin kehittämisen Neuvostojen pohjalla. Mitä se merkitsee? Se merkitsee, että me

sovitamme kansallisen kulttuurin kehittämisen Neuvostoliiton kansojen keskuudessa palvelemaan sosialismin etuja ja tarpeita, proletaarisen diktatuurin etuja ja tarpeita, Neuvostoliiton kaikkien kansallisuuksien työtätekevien etuja ja tarpeita.

Merkitseekö se sitä, että me nyt vastustamme kansallista kulttuuria yleensä? Ei, ei merkitse. Se merkitsee vain sitä, että me kannatamme nyt Neuvostoliiton kansojen kansallisen kulttuurin, kansallisen kielen, kouluopetuksen, lehdistön j.n.e. kehittämistä Neuvostojen pohjalla. Entä mitä merkitsee varaus „Neuvostojen pohjalla“? Se merkitsee, että sisältönsä puolesta Neuvostoliiton kansojen kulttuurin, jota Neuvostovalta kehittää, pitää olla kaikille työtätekeville yhteistä kulttuuria, sosialistista kulttuuria, mutta muodoltaan se ei ole eikä tule olemaan samanlaista Neuvostoliiton kaikilla kansoilla, se on oleva kansallista kulttuuria, erilaista kulttuuria Neuvostoliiton eri kansoilla niiden kielen ja kansallisten erikoisuuksien erilaisuuden mukaisesti. Siitä minä juuri puhuinkin Idän Työtätekevien Kommunistisessa Yliopistossa kolmisen vuotta sitten pitämässäni puheessa²⁷. Tässä hengessä puolueemme onkin toiminut koko ajan edistäen kansallisten neuvostokoulujen kehittämistä, kansallisen neuvostolehdistön ja muiden kulttuurilaitosten kehittämistä, puoluekoneiston „kansallistamista“, neuvostokoneiston „kansallistamista“ j.n.e. y.m.s.

Juuri sen tähden Lenin kirjeissään kansallisilla alueilla ja tasavalloissa toimiville tovereille kehoitti kehittämään näiden alueiden ja tasavaltojen kansallista kulttuuria Neuvostojen pohjalla.

Juuri sen tähden, että me olemme siitä saakka, kun proletariaatti otti vallan, kulkeneet koko ajan tätä tietä, juuri sen tähden meidän on onnistunut luoda se internationalistinen rakennus, jota nimitetään Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liitoksi ja jollaista maailmassa ei ole ennen nähty.

Ja Zinovjev aikoo nyt kääntää kaiken tämän ylösalaisin, vetää ristin kaiken yli, haudata sen, julistaen sodan kansallista kulttuuria vastaan. Ja tätä kolonisaattorista lörpöttelyä kansallisuuskysymyksestä hän nimittää leninismiksi! Eikö se olekin naurettavaa, toverit!

Sosialismin rakentamisesta yhdessä maassa. Tässä kysymyksessä kärsimistään useista ankarista tappioista huolimatta Zinovjev ja yleensä oppositio (Trotski, Kamenev) tarrautuvat yhä uudelleen ja uudelleen tähän kysymykseen kuluttaen täysistunnon aikaa. He koettavat esittää asian siinä valossa, että teesi sosialismin voiton mahdollisuudesta Neuvostoliitossa ei muka olekaan Leninin teoria, vaan Stalinin „teoria“.

Tuskin tarvitsee todistaa sitä, että tämä opposition väite on opposition yritystä pettää puoluetta. Eikö se ole tosiasia, että juuri Lenin, eikä kukaan muu, lausui jo vuonna 1915 ajatuksen sosialismin voiton mahdollisuudesta yhdessä maassa²⁸? Eikö se ole tosiasia, että juuri Trotski, eikä kukaan muu, esiintyi silloin heti vastaväitteillä Leniniä vastaan nimittäen Leninin lausuntoa „kansalliseksi rajoittuneisuudeksi“? Mitä tekemistä tässä on Stalinin „teorialla“?

Eikö se ole tosiasia, että juuri Kamenev ja Zinovjev, eikä kukaan muu, laahustivat vuonna 1925 Trotskin perässä ja julistivat Leninin opin sosialismin

voiton mahdollisuudesta yhdessä maassa „kansalliseksi rajoittuneisuudeksi“? Eikö se ole tosiasia, että puolueemme teki XIV konferenssinsa ominaisuudessa erikoisen päätöslauselman sosialismin voittoisan rakentamisen mahdollisuudesta Neuvostoliitossa²⁹ Trotskin puolimenshevististä teoriaa vastaan?

Minkä tähden Trotski, Zinovjev ja Kamenev kiertävät tämän XIV konferenssin päätöslauselman?

Eikö se ole tosiasia, että XIV edustajakokouksensa ominaisuudessa puolueemme vahvisti XIV konferenssin päätöksen suunnaten tuon vahvistuksen kärjen Kamenevia ja Zinovjevia vastaan³⁰?

Eikö se ole tosiasia, että puolueemme XV konferenssi teki yksityiskohtaisesti perustellun päätöksen sosialismin voiton mahdollisuudesta Neuvostoliitossa³¹ suunnaten sen kärjen oppositioblokkia ja sen päämiestä Trotskia vastaan?

Eikö se ole tosiasia, että Kominternin Toimeenpanevan Komitean VII laajennettu täysistunto vahvisti tämän NKP(b):n XV konferenssin päätöslauselman paljastaen Trotskin, Zinovjevin ja Kamenevin syy-päiksi sosialidemokraattiseen syrjäpoikkeamaan³²?

Kysytään, mitä tekemistä tässä on Stalinin „teorialla“?

Vai onko Stalin koskaan vaatinut oppositiolta mitään muuta kuin sitä, että se tunnustaisi nämä puolueemme ja Kominternin korkeimpien elinten päätökset oikeiksi?

Minkä tähden opposition johtajat kiertävät kaikki nämä tosiasiat, jos heidän omatuntonsa on puhdas? Minkä varaan he tekevät laskelmia? Puolueen pettämiseenkö? Mutta eihän liene vaikea ymmärtää, ettei

kenenkään onnistu pettää meidän bolshevikkipuoluettamme.

Tässä, toverit, ovatkin ne kysymykset, joilla ei oikeastaan ole mitään tekemistä parhaillaan käsiteltävän kysymyksen kanssa puoluekurin rikkomisesta, johon Trotski ja Zinovjev ovat syyllistyneet, mutta jotka Zinovjev on kuitenkin vetänyt esille heittääkseen poroa silmille ja hämätäkseen käsiteltävän kysymyksen.

Pyydän vielä kerran anteeksi sitä, että kulutin aikaanne ja ryhdyin käsittelemään näitä kysymyksiä. Mutta minä en voinut toisin menetellä, sillä ei ole olemassa muita keinoja lyödä oppositiolaisiltamme halu pettää puoluetta.

Ja nyt, toverit, sallikaa minun siirtyä „puolustuksesta“ hyökkäykseen.

Opposition suurin onnettomuus on se, ettei se jaksa vieläkään ymmärtää, miksi se on „moiseen tilaan joutunut“.

Tosiaankin, minkä vuoksi sen johtajat, jotka vielä eilen olivat puolueen johtajain joukossa, ovat „yht’äkkiä“ muuttuneet luopureiksi? Miten se on selitettävissä? Itse oppositio on taipuvainen selittämään tämän seikan persoonallista laatua olevilla syillä: Stalin „ei auttanut“, Buharin „tärveli asian“, Rykov „ei tukenut“, Trotski „ei hoksannut“, Zinovjeviltä „jäi huomaamatta“ ja muuta sellaista. Mutta moimen halpahintainen „selitys“ ei sisällä selityksen varjoakaan. Se tosiaasia, että opposition nykyiset johtajat ovat tulleet eristetyiksi puolueesta, ei ole merkitykseltään vähäinen tosiaasia. Sitä vähemmän sitä voidaan sanoa sattumaksi. Opposition nykyisten johtajien irtautumisella

puolueesta on syvälliset syynsä. Ilmeisesti Zinovjev, Trotski ja Kamenev ovat jossain suhteessa langenneet, tehneet jossain suhteessa pahasti syntiä, — muutenhan ei puolue olisi kääntänyt heille selkäänsä kuin luopureille. Ja nyt herää kysymys: missä sitten nykyisen opposition johtajat ovat langenneet, millä he ovat ansainneet sen, että ovat „moiseen tilaan joutuneet“?

Ensimmäinen peruskysymys, jossa he ovat langenneet, on kysymys leninismistä, kysymys puolueemme leniniläisestä ideologiasta. He ovat langenneet siinä, että yrittivät ja yrittävät yhä täydentää leninismiä trotskilaisuudella, itse asiassa korvata leninismillä trotskilaisuudella. Mutta se, toverit, on mitä pahinta syntiä opposition johtajien taholta, syntiä, jota puolue ei ole voinut eikä voi antaa heille anteeksi. On selvää, ettei puolue voinut seurata heitä tuossa yrityksessä kääntymään leninismistä trotskilaisuuteen, ja sen tähden opposition johtajat joutuivat eristetyiksi puolueesta.

Mitä on trotskilaisten nykyinen blokki oppositioon kuuluvien entisten leniniläisten kanssa? Heidän nykyinen blokkinsa on aineellinen ilmaus heidän yrityksensä täydentää leninismiä trotskilaisuudella. Sana „trotskilaisuus“ ei ole minun keksimäni. Sen otti ensi kertaa käyttöön toveri Lenin tarkoittamaan jotain aivan päinvastaista kuin leninismi.

Mikä on trotskilaisuuden perussynti? Trotskilaisuuden perussynti on se, että se ei luota Neuvostoliiton proletariaatin voimiin ja kykyyn johtaa mukanaan talonpoikaista, talonpoikaiston perusjoukkoja sekä taistelussa proletariaatin vallan lujittamiseksi

että myöskin, ja erikoisesti, taistelussa sosialistisen rakennustyön voittoon viemiseksi maassamme.

Trotskilaisuuden perussynti on se, että se ei käsitä ja itse asiassa ei tunnusta leniniläistä proletariaatin hegemonia-aatetta (talonpoikaistoon nähden) proletariaatin diktatuurin valloittamisessa ja varmistamisessa, sosialistisen yhteiskunnan loppuunrakentamisessa erillisissä maissa.

Olivatko entiset leniniläiset — Zinovjev ja Kamelev — tietoisia näistä trotskilaisuuden elimellisistä puutteellisuuksista? Olivat kyllä. Vielä eilen he huusivat kaikilta katoilta, että leninismi on eri asia ja trotskilaisuus eri asia. Vielä eilen he huusivat, ettei trotskilaisuutta voida mitenkään sovittaa yhteen leninismin kanssa. Mutta kun he vain joutuivat selkkaukseen puolueen kanssa ja jäivät vähemmistöksi, niin kaikki tämä unohtui ja he kääntyivät trotskilaisuuden puoleen yhteistä taistelua varten Leninin puoluetta vastaan, sen ideologiaa vastaan, leninismiä vastaan.

Te muistatte nähtävästi XIV edustajakokouksessa käydyt kiistamme. Mistä me silloin kiistelimme niin sanotun „uuden opposition“ kanssa? Keskitalonpojan osuudesta ja merkityksestä, talonpoikaiston perusjoukkojen osuudesta ja merkityksestä, proletariaatin mahdollisuuksista johtaa mukanaan talonpoikaiston perusjoukot sosialistisessa rakennustyössä maamme teknillisestä takapajaisuudesta huolimatta.

Toisin sanoen: me kiistelimme heidän kanssaan siitä samasta, mistä puolueemme on jo kauan kiistellyt trotskilaisuutta vastaan. Te tiedätte, että XIV edustajakokouksessa käytyjen kiistojen tulos osoittautui

„uudelle oppositiolle“ surkeaksi. Te tiedätte, että näiden kiistojen seurauksena „uusi oppositio“ loikkasi trotskilaisuuden leiriin peruskysymyksessä, joka koskee Leninin aatetta proletariaatin hegemoniasta proletaarisen vallankumouksen kaudella. Tällä perustalla sitten syntyikin niin sanottu trotskilaisten oppositioblokki oppositioon kuuluvien entisten leniniläisten kanssa.

Tiesikö „uusi oppositio“, että Kominternin V kongressi määritteli trotskilaisuuden **pikkuporvarilliseksi poikkeamaksi**³³? Tietysti tiesi. Enemmänkin, se oli itse viemässä läpi vastaavaa päätöslauselmaa Kominternin V kongressissa. Tiesikö „uusi oppositio“, että leninismiä ja pikkuporvarillista poikkeamaa ei voida sovittaa yhteen? Tietysti tiesi. Enemmänkin, se itse huusi siitä kaikilta katoilta koko puolueen silmien edessä.

Päätelkää nyt itse: saattoiko puolue olla kääntämättä selkäänsä sellaisille johtajille, jotka tänään polttavat sen, mitä eilen ihailivat, jotka tänään kielteivät sen, mihin he eilen jyrisevällä äänellä kehoittivat puoluetta, jotka yrittävät täydentää leninismiä trotskilaisuudella siitä huolimatta, vaikka he vielä eilen sanoivat sellaista yritystä leninismin kavaltamiseksi? On selvää, että puolueen oli käännettävä selkäänsä sellaisille johtajille.

Yrittäessään intoillen kääntää kaiken ylösalaisin oppositio on mennyt jopa niin pitkälle, että se kieltää senkin tosiasian, että Trotski kuului menshevikkeihin Lokakuun vallankumousta edeltäneellä kaudella. Älkää ihmetelkö, toverit, mutta se väittää suoraan, että vuodesta 1904 lähtien Trotski ei ole koskaan ollut

menshevikki. Onko asia todella niin? Kääntykäämme Leninin puoleen.

Kuulkaa, mitä Lenin sanoi Trotskista vuonna 1914, kolme ja puoli vuotta ennen Lokakuun vallankumousta:

„Venäjän marxilaisen liikkeen vanhat osanottajat tuntevat hyvin Trotskin persoonan, eikä heille kannata puhua hänestä. Mutta nuori työläispolvi ei häntä tunne, ja siksi hänestä on puhuttava, sillä hän on tyypillinen persoona kaikille niille viidelle ulkomaiselle pikku ryhmälle, jotka todellisuudessa horjuvat samoin likvidaattorien ja puolueen välillä.

Vanhan „Iskran“ aikoina (1901—1903) näistä horjuvista ja yliloikkareista, jotka juoksivat „ekonomistien“ joukosta „iskralaisten“ luo ja takaisin, käytettiin nimitystä: „Tushinon loikkarit“ (sitte nimitettiin Venäjällä sekasorron vuosina sotilaita, jotka karkailivat leiristä toiseen)...

„Tushinon loikkarit“ julistavat olevansa ryhmien yläpuolella sillä ainoalla perusteella, että he „lainaavat“ aatteita tänään yhdeltä ja huomenna toiselta ryhmältä. Trotski oli vuosina 1901—03 kiivas „iskralainen“, ja Rjazanov nimitti hänen osaansa vuoden 1903 edustajakokouksessa „leniniläisen nuijan“ osaksi. Vuoden 1903 lopulla Trotski oli kiivas menshevikki*, t.s. hän oli loikannut iskralaisten leiristä „ekonomistien“ joukkoon; hän julistaa, että „vanhan ja uuden „Iskran“ välillä on kuilu“. Vuonna 1904—05 hän loittonee menshevikeistä ja on horjuvalla kannalla, toimien väliin yhdessä Martynovin („ekonomistin“) kanssa, väliin taas julistaen tolkuttoman vasemmistolaista „permanenttia vallankumousta“. Vuonna 1906—07 hän lähenee bolshevikkeja ja keväällä 1907 julistaa olevansa solidaarinen Rosa Luxemburgin kanssa.

Hajaannuksen kaudella, horjuttuaan pitkän aikaa „ryhmien ulkopuolella“, hän siirtyy taas oikealle ja vuoden 1912 elokuussa menee blokkiin likvidaattorien kanssa. Nyt hän loittonee taas heistä toistaen kuitenkin itse asiassa heidän aate pahasiaan*.

* Alleviivaus minun. J. St.

Tällaiset tyypit ovat luonteenomaisia eilispäivän historiallisien muotojen ja oloilojen sirpaleina siltä ajalta, jolloin joukkoluontoinen työväenliike Venäjällä vielä uinui ja jolloin millä pikku ryhmällä tahansa oli „kylliksi tilaa“ pitää itseään virtauksena, ryhmänä, fraktionä, — sanalla sanoen „valtakuntana“, joka piti ääntä yhteenliittymisestä muitten kanssa.

Työväen nuoren polven pitää tietää hyvin, kenen kanssa se on tekemisissä silloin, kun ylettömiä pretentioita esittävät sellaiset henkilöt, jotka eivät halua lainkaan välittää enempää puoluepäätöksistä, joissa on vuodesta 1908 lähtien määritelty ja osoitettu suhteet likvidaattoruuteen, kuin myöskään niistä kokemuksista, joita on Venäjän nykyisellä työväenliikkeellä, joka on luonut todellisuudessa enemmistön yhtenäisyyden mainittujen päätösten täydellisen tunnustamisen pohjalla“ (kts. XVII osa, s. 393—394).

Näin muodoin osoittautuu siis, että vuodesta 1903 lähtien Trotski on koko ajan oleskellut bolshevistisen leirin ulkopuolella lyöttäytyen välillä menshevikkien leiriin, välillä taas loitoten heistä, kuitenkin lukeutumatta koskaan bolshevikkeihin, ja vuodesta 1912 lähtien hän järjesti blokin menshevististen likvidaattorien kanssa Leniniä ja hänen puoluettaan vastaan pysyen samassa leirissä menshevikkien kanssa.

Mitä ihmeteltävää siinä on, jos moinen „persoonä“ ei herätäkaan luottamusta meidän bolshevikkipuolueessamme?

Mitä ihmeteltävää siinä on, kun tämän samaisen „persoonan“ johtama oppositioblokki on tullut eristetyksi ja heitetyksi ulos puolueesta?

Toinen peruskysymys, jossa opposition johtajat ovat langenneet, on kysymys sosialismin voiton mahdollisuudesta yhdessä maassa imperialismien kaudella. Opposition virhe on se, että se yritti sala-

vihkaa likvidoida Leninin opin sosialismin voiton mahdollisuudesta yhdessä maassa.

Kenellekään ei ole nyt salaisuus se tosiasia, että Lenin jo vuonna 1915, kaksi vuotta ennen Lokakuun vallankumousta, ottaen lähtökohdaksi lain taloudellisen ja poliittisen kehityksen epätasaisuudesta imperialismin oloissa, julisti teesin, että „socialismin voitto on mahdollinen ensi aluksi muutamissa tahi jopa yhdessäkin, erillisessä kapitalistisessa maassa“ (Lenin, XVIII osa, s. 232).

Kenellekään ei ole nyt salaisuus se tosiasia, että juuri Trotski, eikä kukaan muu, esiintyi samana vuotena 1915 lehdistössä tätä Leninin teesiä vastaan väittäen, että jos tunnustettaisiin socialismin voitto mahdolliseksi erillisissä maissa, niin se „merkitsisi joutumista sen saman kansallisen rajoittuneisuuden* uhriksi, joka on socialipatriotismin olemuksena“ (Trotski, „1917“, III nide, 1. osa, s. 89—90).

Ei ole salaisuus sekään yleisesti tunnettu tosiasia, että sitten tämä väittely Leninin ja Trotskin välillä itse asiassa kesti aina siihen saakka, kun vuonna 1923 ilmestyi Leninin viimeinen kirjanen „Osuustoiminnasta“³⁴, jossa hän yhä uudelleen ja uudelleen julistaa mahdolliseksi „täydellisen socialistisen yhteiskunnan“ rakentamisen maassamme.

Mitä muutoksia puolueemme historiassa on tässä kysymyksessä tapahtunut Leninin kuoleman jälkeen? Vuonna 1925 puolueemme XIV konferenssissa Kamenev ja Zinovjev monien horjuntujen jälkeen tunnustivat Leninin opin socialismin voiton mahdollisuu-

* Alleviivaus minun. J. St.

desta yhdessä maassa ja puolueen mukana katkaisivat välinsä trotskilaisuuteen tässä kysymyksessä. Mutta joitakin kuukausia tämän jälkeen, XIV edustajakokouksen edellä, kun he jäivät vähemmistöksi taistelussa puoluetta vastaan ja kun heidän oli pakko mennä blokkiin Trotskin kanssa, he tekivät „yht’äkkiä“ käännöksen trotskilaisuuteen sanoutuen irti puolueemme XIV konferenssin päätöslauselmasta ja luopuen leniniläisestä opista sosialismin voiton mahdollisuudesta yhdessä maassa. Tuloksena oli, että Trotskin puolimenshevistinen jaarittelu Leninin teorian kansallisesta rajoittuneisuudesta muodostuu opposition käsissä siksi verhoiksi, jolla se yrittää peitellä työtään leninismin likvidoimiseksi sosialismin rakennustyötä koskevassa kysymyksessä.

Herää kysymys: mitä ihmeteltävää siinä on, jos leninismin hengessä kasvatettu ja taottu puolue on pitänyt tarpeellisenä kaiken tämän jälkeen kääntää selkänsä tällaisille likvidaattoreille ja jos opposition johtajat ovat joutuneet eristetyiksi puolueesta?

Kolmas peruskysymys, jossa opposition johtajat ovat langenneet, on kysymys puolueestamme, kysymys sen monoliittisuudesta, kysymys sen rautaisesta yhtenäisyydestä.

Leninismi opettaa, että proletariaatin puolueen pitää olla yhtenäisen ja monoliittisen, ilman ryhmiä, ilman ryhmäkuntalaisia keskuksia, sillä pitää olla yksi puoluekeskus ja yhtenäinen tahto. Leninismi opettaa, että proletaarisen puolueen edut vaativat puoluepolitiikan kysymysten tietoista pohtimista, puoluejoukkojen tietoista suhtautumista puoluejohtoon, puolueen puutteellisuuksien arvostelua, sen virheiden

arvostelua. Mutta samalla leninismi myöskin vaatii, että kaikkien puolueen jäsenten on tinkimättä toteutettava puolueen päätöksiä, kun kerran nämä päätökset on tehty ja kun puolueen johtavat elimet ovat hyväksyneet ne.

Trotskilaisuus suhtautuu asiaan toisin. Trotskilaisuudelle puolue on jotakin ryhmäkuntien federation tapaista erillisine ryhmäkuntakeskuksineen. Trotskilaisuus ei voi sietää proletaarista kuria puolueessa. Trotskilaisuus ei siedä proletaarista järjestystä puolueessa. Trotskilaisuus ei käsitä sitä, että ilman puolueen rautaista kuria ei proletariaatin diktatuurin toteuttaminen ole mahdollista.

Olivatko oppositioon kuuluvat entiset leniniläiset tietoisia näistä trotskilaisuuden elimellisistä vioista? Tietysti olivat. Enemmänkin, he huusivat kaikilta katoilta, ettei trotskilaisuuden „organisatorinen kaava“ sovi yhteen leninismin organisatoristen periaatteiden kanssa. Se tosiasia, että lausunnossaan lokakuun 16 päivältä 1926 oppositio luopui käsityksestään, jonka mukaan puolue on ryhmäkuntien federatio,— tämä tosiasia todistaa vieläkin kerran sen, että oppositio on ontunut ja ontuu edelleen kummallakin jalallaan tässä suhteessa. Mutta tuo luopuminen oli vain sanallista, vilpillistä. Todellisuudessa trotskilaiset eivät ole koskaan luopuneet yrityksistään tyrkyttää puolueellemme trotskilaista organisatorista linjaa, ja Zinovjev ja Kamenev auttavat heitä tuossa häpeällisessä työssä. Zinovjevin ja Kamenevin ei tarvinnut muuta kuin jäädä vähemmistöksi taistelussaan puoluetta vastaan, niin he jo kääntyivät trotskilaisen, puolimenshevistisen organisatorisen suunnitelman

kannalle ja julistivat yhdessä trotskilaisten kanssa päivän tunnukseksi taistelun proletaarista järjestystä vastaan puolueessa.

Mitäpä ihmeteltävää siinä on, jos puolueemme ei katsonut mahdolliseksi haudata leninismien organisaattorisia periaatteita ja heitti nykyiset opposition johtajat pois luotaan.

Nämä, toverit, ovat ne kolme peruskysymystä, joissa opposition nykyiset johtajat ovat langenneet ja sanoutuneet irti leninismistä.

Voidaanko tämän jälkeen ihmetellä sitä, että leniniläinen puolue on puolestaan katkaissut välinsä näihin johtajiin?

Mutta valitettavasti opposition lankeemus ei ole pysähtynyt tähän. Opposition lankeemus on jatkunut yhä pitemmälle, aina sille äärirajalle saakka, jota pitemmälle ei enää voida mennä joutumatta vaaraan joutua puolueen ulkopuolelle.

Päätelkää itse.

Tähän saakka on ollut vaikeata olettaa, että oppositio, olkoon se langennut kuinka alas tahansa, horjattaa kysymyksessä maamme ehdottomasta puolustamisesta. Mutta nyt ei ole ainoastaan oletettava, vaan vieläpä todettavakin, että opposition nykyisten johtajien kanta on tappiokanta. Kuinka muuten olisi ymmärrettävä Trotskin typerä ja tolkuton teesi clémenteaulaisesta tempusta siinä tapauksessa, jos sytyy uusi sota Neuvostoliittoa vastaan? Eihän voitane epäillä sitä, etteikö se olisi merkki opposition lankeemisesta yhä syvemmälle?

Tähän saakka on ollut vaikeata olettaa, että oppositio esittää joskus puoluettamme vastaan typerän ja

tolkuttoman syytöksen thermidorilaisuudesta. Vuonna 1925, jolloin Zalutski ensi kerran alkoi puhua thermidorilaisista tendensseistä puolueessamme, opposition nykyiset johtajat sanoutuivat päättäväisesti irti hänestä. Mutta nyt oppositio on langennut niin syvälle, että menee Zalutskiakin pitemmälle syyttäen puoluetta thermidorilaisuudesta. En vain jaksa käsittää, kuinka puolueessamme voivat pysyä henkilöt, jotka väittävät, että puolue on tullut thermidorilaiseksi.

Tähän saakka oppositio on yrittänyt „vain“ järjestellä erillisiä ryhmäkuntia Kominternin jaostoissa. Mutta nyt se on mennyt niin pitkälle, että se on perustanut kaikkien nähden uuden puolueen Saksassa, vastavallankumouksellisten veijarien Maslovin ja Ruth Fischerin puolueen, siellä olevan Saksan kommunistisen puolueen vastapainoksi. Mutta se on Kominternin suoranaisten pirstomisen kanta. Ryhmäkuntien muodostamisesta Kominternin jaostoissa Kominternin pirstomiseen,— sellainen on opposition johtajien kulkeuma lankeemuksen tie.

Kuvaavaa on, että Zinovjev ei puheessaan kieltänyt sitä, että Saksassa on tapahtunut kahtiajakaantuminen. Ja se, että tämä samainen kommunisminvastainen puolue on meidän oppositiomme järjestämä, näkyy jo siitäkin, että Maslov ja Ruth Fischer painattavat ja levittävät meidän oppositiomme johtajien puoluevastaisia kirjoituksia ja puheita erillisinä kirjasina. (Ä ä n i: „Mikä häpeä!“.)

Entä mitä merkitsee se seikka, että oppositioblokki on päästänyt Vuiovitshin esiintymään lehdistössämme, puolustelemaan poliittisesti tätä Saksan toista, maslovilais-ruthfischeriläistä puoluetta? Se merkitsee sitä,

että oppositiomme tukee avoimesti Maslovia ja Ruth Fischeriä, tukee heitä Kominternia vastaan, sen proletaarisia jaostoja vastaan. Mutta se ei ole enää tavallista ryhmäkuntalaisuutta, toverit. Se on avointa Kominternin **pirstomisen** politiikkaa. (Ääniä: „Oikein!“.)

Ennen oppositio vaati ryhmäkuntien vapautta puolueessamme. Nyt se ei näy enää riittävän sille. Nyt se lähtee **suoranaisen kahtiajaon** tietä perustaen Neuvostoliitossa uutta puoluetta omine keskuskomiteoineen ja omine paikallisjärjestöineen. Ryhmäkuntaisuuden politiikasta suoranaisen kahtiajakamisen politiikkaan, uuden puolueen perustamisen politiikkaan, „ossovskilaisuuden“³⁵ politiikkaan — niin alas ovat oppositiomme johtajat vajonneet.

Sellaiset ovat perusvaiheet edelleen jatkuneessa opposition lankeemuksessa puolueesta ja Kominternista loittonemisen tielle, Kominternin ja NKP(b):n pirstomisen politiikan tielle.

Voidaanko tällaista tilannetta enää kauemmin sietää? Selvää on, ettei voida. Hajoituspolitiikkaa ei voida sallia enempää Kominternissa kuin NKP(b):ssakaan. Tämä pahe on viipymättä raivattava pois juurineen, jos me pidämme arvossa puolueen ja Kominternin etuja, niiden yhtenäisyyden etuja.

Sellaiset ovat ne seikat, jotka ovat pakottaneet Keskuskomitean asettamaan kysymyksen Trotskin ja Zinovjevin erottamisesta Keskuskomitean jäsenyydestä.

Entä missä on ulospääsy? — kysytte te.

Oppositio on ajanut itsensä umpikujaan. Tehtävänä on yrittää viimeisen kerran ja auttaa oppositiota selviytymään tuosta umpikujasta. Se, mitä toveri

Ordzhonikidze täällä esitti Keskuskontrollikomitean nimessä, on se keino ja se enimmäismäärä myönnytyksiä, johon puolue voisi suostua helpottaakseen rauhan aikaansaamista puolueessa.

Ensiksikin, opposition on päättäväisesti ja lopullisesti lakattava jaarittelemasta „thermidorilaisuudesta“ ja tolkuttomasta clémenceaulaisen tempun tunnuksesta. Opposition pitää ymmärtää, että moisilla katsomuksilla ja moisilla tendensseillä ei maatumme voida puolustaa sitä uhkaavan sodanvaaran edessä. Opposition on ymmärrettävä, että moisin katsomuksin ja moisin pyrkimyksin ei tästedes enää saa istua puolueemme Keskuskomiteassa. (Ä ä n i ä: „Oikein!“.)

Toiseksi, opposition on tuomittava avoimesti ja suoraan Maslovin ja Ruth Fischerin leniniläisvastainen hajottajaryhmä Saksassa katkaisten kaikki yhteytensä siihen. Enää ei voida sietää hajoituspoltiikan kannattamista Kominternissa. (Ä ä n i ä: „Oikein!“.)

Neuvostoliittoa ei voida puolustaa tukemalla hajoitustyötä Kominternissa ja desorganisoimalla Kominternin jaostoja.

Kolmanneksi, opposition on luovuttava jyrkästi ja peruuttamattomasti kaikkinaisesta ryhmäkuntaisuudesta ja kaikista niistä teistä, jotka johtavat uuden puolueen muodostamiseen NKP(b):ssa. Hajoituspoltiikkaa ei ole sallittava puolueessamme enempää kahta kuu-kautta kuin kahta tuntiakaan ennen puolueemme edustajakokousta. (Ä ä n i ä: „Oikein!“.)

Tällaiset, toverit, ovat ne kolme peruskohtaa, joiden hyväksyminen on se ehto, jota ilman me emme voi sallia Trotskin ja Zinovjevin jäämistä edelleen puolueemme Keskuskomiteaan.

Voidaan sanoa, että se on pakotusta. Niin, se on pakotusta. Puolueemme asevarastosta ei pakotusta ole koskaan suljettu pois. Me toimimme tässä puolueemme X edustajakokouksen tunnetun päätöslauselman nojalla, sen päätöslauselman nojalla, jonka toveri Lenin kirjoitti ja vei läpi X edustajakokouksessa³⁶. Tässä tämän päätöslauselman 6. ja 7. pykälä:

6. pykälä: „Edustajakokous määrää viipymättä hajoitettavaksi poikkeuksetta kaikki yhdellä tai toisella ohjelmaperustalla muodostuneet ryhmät ja velvoittaa kaikkia järjestöjä valvomaan mitä ankarimmin, ettei minkäänlaisia ryhmäkuntaesiintymisiä sallittaisi. Tämän edustajakokouksen päätöksen täyttämättä jättämisestä pitää ehdottomana ja viipymättömänä seurauksena olla puolueesta erottaminen“.

7. pykälä: „Jotta voitaisiin toteuttaa tiukkaa kuria puolueen sisällä ja kaikessa neuvostotyössä ja saada aikaan mahdollisimman suuri yhtenäisyys poistaen kaiken ryhmäkuntaisuuden, edustajakokous valtuuttaa Keskuskomitean soveltamaan kurin rikkomisen tai ryhmäkuntaisuuden henkiinherättämisen tai sallimisen tapauksessa (tapauksissa) kaikkia puoluerangaistuksia aina puolueesta erottamiseen asti, ja Keskuskomitean jäsenten suhteen — siirtämään heidät varajäseniksi ja äärimmäisessä tapauksessa erottamaan puolueesta. Tällaisen äärimmäisen toimenpiteen soveltamisen ehtona (Keskuskomitean jäseniin, Keskuskomitean varajäseniin ja Kontrollikomitean jäseniin) täytyy olla Keskuskomitean täysistunnon koollekutsuminen kutsumalla siihen kaikki Keskuskomitean varajäsenet ja kaikki Kontrollikomitean jäsenet. Jos tällainen puolueen vastuunalaisimpien johtajain yleinen kokous $\frac{2}{3}$ äänten enemmistöllä katsoo välttämättömäksi Keskuskomitean jäsenen siirtämisen varajäseneksi tai puolueesta erottamisen, niin sellainen toimenpide on toteutettava viipymättä“.

Ääniä. Se pantakoon täytäntöön nyt heti.

Stalin. Malttakaa, toverit, älkää hätäilkö. Tämän on kirjoittanut ja testamentannut meille Lenin, sillä

hän tiesi, mitä on puolueen rautainen kuri, mitä merkitsee proletariaatin diktatuuri. Sillä hän tiesi, että proletariaatin diktatuuria toteutetaan puolueen välityksellä, että proletariaatin diktatuuri ei ole mahdollista ilman yhtenäistä ja monoliittista puoluetta.

Tällaiset ovat ne ehdot, joita hyväksymättä ei Trotskin ja Zinovjevin jääminen puolueemme Keskuskomiteaan ole mahdollista. Jos oppositio hyväksyy nämä ehdot, niin hyvä on. Ellei se niitä hyväksy, niin sitä pahempi sille. (Suosionosoituksia.)

**OPPOSITION „ILMOITUKSEN“ JOHDOSTA
ELOKUUN 8 PÄIVÄLTÄ 1927**

Puhe elokuun 9 pnä

Toverit! Sitä, mitä oppositio meille esittää, ei voida pitää rauhana puolueessa. Ei pidä antautua harhaluulojen valtaan. Se, mitä oppositio meille esittää, on tilapäinen välirauha. (Ääni: „Eikä edes tilapäinen!“.) Se on tilapäinen välirauha, joka voi visseissä olosuhteissa olla eräänlainen askel eteenpäin, mutta voi olla myöskin olematta sitä. Se on painettava kerta kaikkiaan mieleen. Se on muistettava sekä siinä tapauksessa, että oppositio suostuu pitemmälle meneviin myönnytyksiin, kuin myös siinä tapauksessa, että oppositio ei suostu pitemmälle meneviin myönnytyksiin.

Askeleena eteenpäin puolueen kannalta on se, että oppositio on jossain määrin antanut peräksi kaikissa kolmessa kysymyksessä, jotka me asetimme. Jossain määrin. Mutta se on perääntynyt sellaisin varauksin, jotka voivat luoda pohjaa vieläkin kärkevämmälle taistelulle tulevaisuudessa. (Ääniä: „Oikein!“ „Oikein, se on oikein sanottu!“.)

Kysymys Neuvostoliiton puolustuksesta on meille peruskysymys muodostuneen sodanuhkan vuoksi. Oppositio sanoo ilmoituksessaan myönteisessä sävyssä, että se on Neuvostoliiton ehdottoman ja varauksettoman

puolustamisen kannalla, mutta se kieltäytyy tuomitsemasta Trotskin tunnettua formulaa, Trotskin tunnettua tunnusta Clémenceausta. Trotskilla pitää olla rohkeutta tunnustaa asiat niinkuin ne ovat.

Olen sitä mieltä, että koko Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean täysistunto on yhtä mieltä siitä, että henkilö, joka mieleltään, joka teoissa eikä vain sanoissa on maamme ehdottoman puolustuksen kannalla, ei mene kirjoittamaan sellaista, mitä Trotski kirjoitti toveri Ordzhonikidzen nimelle lähettämässään kirjeessä Keskuskontrollikomitealle.

Olen sitä mieltä, että koko Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean täysistunto on vakuuttunut siitä, että tuo Trotskin esittämä tunnus, tuo formula Clémenceausta, voi vain synnyttää epäilyjä Trotskin vilpittömyydestä Neuvostoliiton puolustuksen suhteen. Enemmänkin — se luo sellaisen vaikutelman, että Trotski suhtautuu kielteisesti maamme ehdottoman puolustamisen kysymyksiin. (Ääniä: „Oikein, aivan oikein!“.)

Olen sitä mieltä, että koko Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean täysistunto on mitä syvimmin vakuuttunut siitä, että esittäessään tuon tunnuksen, tuon formulan Clémenceausta Trotski asetti Neuvostoliiton puolustamisen ehdoksi vissin pykälän johdon vaihtamisesta puolueessamme ja Neuvostovaltan johdon vaihtamisesta. Vain sokeat voivat olla käsittämättä sitä. Ellei Trotskilla riitä miehuutta, alkeellisinta miehuutta tunnustaa virhettään, niin siihen hän on itse syyssä.

Kun oppositio ei asiakirjassaan tuomitse tätä Trotskin virhettä, niin se haluaa siis säilyttää käsis-

sään vara-aseen tulevia hyökkäilyjä varten puoluetta vastaan maan puolustuksen linjalla, sen suunnan suhteen, jota puolue toteuttaa. Siis se jättää käsiinsä vissin asevaraston siltä varalta, että voisi sitä taas käyttää.

Senpä vuoksi tässä pääkohdassa oppositio ei etsi rauhaa, vaan tilapäistä välirauhaa sellaisin varauksin, joka voi tulevaisuudessa kärjistää taistelua vieläkin enemmän. (Ä ä ni: „Me emme tarvitse välirauhaa, me tarvitsemme rauhaa“.)

Ei, toverit, siinä te erehdytte, me tarvitsemme välirauhaa. Jos taas otamme esimerkkejä, niin parempi olisi ottaa esimerkiksi Gogolin Osip, joka sanoi: „nuoranpätäkö?— antakaa vain tänne, nuoranpätäkkin kelpaa“. Parasta on menetellä niinkuin Gogolin Osip menetteli. Ei meillä ole niin paljon voimavaroja emmekä me ole niin voimakkaita, että voisimme hyljeksiä nuoranpätäkääkään. Meidän ei pidä hyljeksiä nuoranpätäkääkään. Ajatelkaapa tarkasti, niin te käsitätte, että meidän asevarastossamme pitää olla nuoranpätäkkin.

Toisessa kysymyksessä, kysymyksessä thermidorista, oppositio on epäilemättä perääntynyt, antanut jonkin verran peräksi tässä suhteessa siihen verraten, mitä aikaisemmin oli, sillä tällaisen perääntymisen jälkeen ei enää voida harjoittaa (tietysti, jos ollaan loogillisia) sitä typerää agitatiota puolueen „thermidorilaisesta rappeutumisesta“, jota opposition eräät jäsenet ja varsinkin sen eräät puolimenshevistiset jäsenet ovat harjoittaneet.

Mutta tämän myönnytyksensä ohella oppositio tekee sellaisen varauksen, joka voi tehdä tyhjäksi

kaikkinaisen välirauhan ja kaikkinaisen rauhan mahdollisuuden tulevaisuudessa. He sanovat, että eräillä aineksilla maassa on restauratiotendenssejä, thermidoritendenssejä. Mutta sitähan ei kukaan ole koskaan kieltänyt. Koska on olemassa antagonistisia luokkia, koska luokkia ei ole hävitetty, niin aina tulee tietysti olemaan entisen järjestyksen palauttamisyrityksiä. Mutta eihän meillä siitä ole ollut kiistaa. Kiistaa käydään siitä, että oppositio hyökkäilee asiakirjoissaan Keskuskomiteaa vastaan ja siis myöskin puoluetta vastaan thermidorilaisuutta koskevassa kysymyksessä. Keskuskomiteaa ei saa irroittaa puolueesta. Ei saa. Se olisi typerää. Vain puoluevastaiset ihmiset, jotka eivät ole ymmärtäneet Leninin luoman järjestörakenteen alkeellisimpia perusedellytyksiä, vain sellaiset henkilöt saattavat luulla, että Keskuskomitea, ja vielä meidän Keskuskomiteamme, voidaan irroittaa puolueesta.

Mutta oppositio tekee myönnytystensä ohella varauksia, joista jo puhuin. Ja tällaiset varaukset antavat opposition käsiin eräänlaisen vara-aseen, jota se on tilaisuuden tullen käyttävä uusiin hyökkäilyihin puoluetta vastaan.

Tietysti on naurettavaa puhua Keskuskomitean thermidorilaisuudesta. Sanon enemmänkin: se on typerää. Luulen, ettei oppositio itsekään usko tuota typeryyttä. Mutta se tarvitsee sitä pelättimenä. Sillä jos oppositio uskoisi siihen, niin sen olisi tietysti julistettava avoin sota puolueettamme ja Keskuskomiteamme vastaan, mutta sehän vakuuttelee haluavansa rauhaa puolueessa.

Siis toisessakin pykälässä oppositio on jättänyt vara-aseen käteensä voidakseen sitten ryhtyä uuteen hyökkäykseen Keskuskomiteaa vastaan. Tämä myöskin, toverit, on pidettävä mielessä kaikissa tapauksissa. Erotammeko me opposition johtajat Keskuskomiteasta vai emme erota, joka tapauksessa tämä vara-ase peruskysymyksessä thermidorilaisuudesta jää heidän käsiinsä, ja puolueen on nyt heti ryhdyttävä kaikkiin toimenpiteisiin opposition likvidoimiseksi, jos se tarttuu uudelleen tähän puoluevastaiseen aseeseen.

Kolmas kysymys koskee kahtiajakaantumista Saksan kommunistisessa puolueessa, Ruth Fischerin ja Maslovin leniniläisvastaista hajoittajaryhmää.

Eilen meillä oli valiokunnassa kummallinen keskustelu. Suurella vaivalla — suurella, vasta monien puheiden jälkeen, — oppositiolaiset löysivät miehuutta sanoa, että alistuen Kominternin päätökseen, — ei vakaumuksesta, vaan alistuen Kominternin päätökseen, — he suostuvat tunnustamaan sopimattomaksi organisatoorisen yhteyden tuohon puoluevastaiseen ryhmään. Minä ehdotin: „organisatoorisen yhteyden ja tuon ryhmän tukemisen“. Trotski sanoi: „niin ei pidä sanoa, sitä me emme voi hyväksyä; Kominternin päätös ei ollut oikea, kun heidät erotettiin; minä tulen vaatimaan, että heidät otettaisiin uudelleen puolueeseen — nämä samaiset Ruth Fischer ja Maslov“.

Mitä tämä merkitsee? Päätelkää itse. Miten tyyten ihmisiltä onkaan haihtunut päästä alkeellisinkin käsitys puoluekantaisuudesta!

Tänään, sanokaamme, NKP(b) erottaa puolueesta Mjasnikovin, jonka te kaikki tunnette puoluevastai-

suudestaan. Huomenna Trotski tulee ja sanoo: „minä en voi lakata tukemasta Mjasnikovia, sillä Keskuskomitean päätös on väärä, mutta olen valmis katkaisemaan organisatooriset yhteydet häneen, kuten olette minua käskeneet“.

Huomenna erotetaan „rabotshaja pravdan“ ryhmä³⁷, jonka te tunnette samoin puoluevastaisuudestaan. Trotski tulee ja sanoo: „minä en voi lakata tukemasta tätä puoluevastaista ryhmää, sillä te olette väärin erottaneet sen“.

Ylihuomenna Keskuskomitea erottaa Ossovskin, koska hän on puolueen vihollinen, — sen te hyvin tiedätte. Trotski sanoo meille, että tämä erottaminen on väärä teko ja ettei hän voi lakata kannattamasta Ossovskia.

Mutta kun puolue, kun Komintern, käsiteltyään seikkaperäisesti kysymyksen määrättyistä henkilöistä, siinä luvussa myös Ruth Fischeristä ja Maslovista, kun nämä proletariaatin korkeat laitokset ratkaisevat kysymyksen siitä, että nämä henkilöt on erotettava, mutta Trotski siitä huolimatta ei lakkaa kannattamasta edelleenkin erotettuja, — niin miten siinä käy? Missä meillä ovat puolue ja Komintern? Ovatko ne meillä olemassa? Käy siten, ettei Trotskia varten ole olemassa puoluetta eikä Kominternia, — on olemassa vain Trotskin henkilökohtainen mielipide.

Entä jospa ei yksistään Trotski, vaan muutkin puolueen jäsenet haluavat menetellä samoin kuin Trotski? Selvää on, että sellainen partisaanilaisuus, sellainen atamaanilaisuus johtaa vain puoluekannattaisuuden hävittämiseen. Puolue lakkaa olemasta. Mutta tulee olemaan eri atamaanien henkilökoh-

taisia mielipiteitä. Juuri sitä ei Trotski halua käsittää.

Minkä tähden oppositio ei suostunut luopumaan Maslovin ja Ruth Fischerin kommunisminvastaisen ryhmän tukemisesta? Minkä tähden opposition johtajat eivät suostuneet hyväksymään meidän korjausehdotustamme sen suhteen? Sen tähden, että he tahtovat jättää itselleen kolmannen vara-aseen käsiinsä hyökkäilläkseen Kominternin kimppuun. Tämä on myös otettava huomioon.

Syntyykö meillä sopimus heidän kanssaan vai eikö, erotetaanko heidät Keskuskomiteasta vai eikö, — joka tapauksessa tuo vara-ase jää heidän käsiinsä tulevaa hyökkäystä varten Kominternin kimppuun.

Neljäs kysymys on ryhmäkuntien hajallelaskemisesta. Me ehdotamme, että on sanottava rehellisesti ja suoraan: „ryhmäkunta hajoitetaan ehdottomasti“. Opposition johtajat kieltäytyvät sanomasta niin. Sen asemesta he sanovat: „on hävitettävä ryhmäkuntaisuuden ainekset“, mutta lisäävät: „ryhmäkuntaisuuden ainekset, jotka ovat muodostuneet puolueen sisäisen komennon perustalla“.

Siinä on teille neljäskin pikku varaus. Se on niin ikään vara-ase puolueettamme ja sen yhtenäisyyttä vastaan.

Mitä oppositiolaiset tahtoivat sanoa, kun he eivät suostuneet hyväksymään sanamuotoa, jossa kehoitetaan viipymättä laskemaan hajalle ryhmäkunta, joka heillä on ja joka hankkiutuu kutsumaan lähipäivinä koolle illegaalisen konferenssinsa täällä Moskovassa? Se merkitsee, että he tahtovat jättää itselleen oikeuden järjestellä edelleenkin mielenosoituksia asemäl-

la, — että muka komento on syyssä, meidän oli pakko järjestää vielä yksi mielenosoitus. Se merkitsee, että he tahtovat säilyttää itsellään oikeuden hyökkäillä edelleenkin puolueen kimppuun, — komento mukamas pakoittaa hyökkäilemään. Siinä teille on vielä eräs vara-ase, jonka he jättävät itselleen.

Kaikki tämä on Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean yhdistetyn täysistunnon tiedettävä ja muistettava.